

Anders og ønskeknappen

Indholdsfortegnelse

En helt almindelig påskemandag, indtil den ikke var det	4
Is, fjer og en vest i sandet	12
En elefant på 18 kvadratmeter	19
Da elefanten blev en lommeven	30
Robotdyr og en uhyggelig opsynsmand	39
En sølvfjer fra skyerne	46
Kloakker, koder og en genforening	53
Lommen fuld af zoo	61
Styringsrummets hemmelighed	68
Da vesten blegnede	77
En ara folder sig ud	85
En mekanisk pingvin til evig tid	92
Peanut-småkager til alle	101
En sky der ligner et slot	108

En helt almindelig påskemandag, indtil den ikke var det

Luften smagte af støv og gammel kalk, den der helt særlige duft af en bygning, der havde stået lukket for længe. Anders trak dynen op over næsen og stirrede ud i det grå morgenlys, der sivede ind gennem de tynde gardiner på værelset i Solskrænten 13. Påskemandag. Ordet følte fladt og tomt i hans hoved, som en ballon, der langsomt var lækket for luft i løbet af natten. Ude på gangen kunne han høre Sandra plaske i badekarret, mens far nynnede "Lille Peter Edderkop" for tredje gang. Mor råbte noget om tandpasta, der var klemt ud over håndvasken. Helt almindelige lyde. Alligevel lå den der – den knugende fornemmelse i maven, som en kold sten, han ikke kunne synke.

Han vidste præcis, hvad den kom af. Tre år. Tre år med Uffe, Birger og Ditlev. Tre år, hvor skolevejen var blevet en rute gennem fjendtligt territorium, hvor frikvartererne var minutter, der skulle overleves, og hvor latteren i klassen ofte var rettet mod ham. I påskeferien var der ingen faste rammer, ingen lærer, der holdt øje. Kun tomme dage, hvor bøllerne kunne dukke op hvor som helst. Anders mærkede stenen i maven vokse sig større. Så kom han i tanke om Mads. Og zoo'et.

"Jeg går en tur," mumlede han til mor i døråbningen til

køkkenet, mens han trak i sin blå vindjakke.

Hun vendte sig fra komfuret med en pande i hånden. "Har du spist morgenmad?"

"Ikke sulten."

Mor så på ham med det der blik, hun havde fået på det sidste. Det blik, der sagde, at hun godt vidste, noget var galt, men ikke helt kunne finde ud af, hvordan hun skulle spørge. "Er du sikker på, du har det okay, Anders?"

Han nikkede for hurtigt. "Helt fint. Er bare træt."

Døren smækkede bag ham, før hun kunne nå at sige mere. Udenfor var luften frisk og kølig, og vinden bar en svag antydning af salt fra havet. Anders trak vejret dybt ind og begyndte at gå ned ad Solskrænten mod byen. Hans sko klaprede mod asfalten i en rytme, der føltes beroligende – *klik-klak, klik-klak* – som et lille ur, der holdt styr på, at han i det mindste bevægede sig fremad.

Pivøs gader lå næsten øde hen i påskeferiens dvale. De lave, gule muremestervillaer skinnede svagt i formiddagslyset, og fra en have længere nede ad vejen kunne han høre lyden af en gyngel, der knirkede i vinden. Anders gik med hænderne begravet i jakkelommerne og tænkte på gulerødder. De tykke, orange gulerødder, som Mads altid gav ham fra en spand bag elefantstalden. "Her, min dreng," sagde Mads og rakte ham en håndfuld. "Gederne har ventet på dig." Og så smilede han det der smil, der fik øjnene til at forsvinde i et netværk af rynker,

og Anders følte sig set. Følte sig vigtig.

Bag ham lød tunge skridt.

Anders' ryg stivnede. Han behøvede ikke at vende sig om. Han kendte den rytme – de slæbende, selvtilfredse trin, der altid kom i flok. Skridtene accelererede. En fløjtende lyd skar gennem luften.

"Næh, se! Det er jo Anders-and!"

Uffes stemme var som en rusten hængsel. Anders drejede hovedet en anelse og så dem – Uffe forrest, bred og lyshåret, med Birger og Ditlev som trofaste skygger lige i hælene. Birger lo allerede, en høj, bjæffende latter, der aldrig handlede om noget sjovt, men altid om noget ondt. Ditlev sagde ingenting endnu. Han plejede at vente, til de andre havde blødt offeret op.

"Hvor skal du hen, Anders-and?" Uffe var nået helt op på siden af ham nu. "Skal du ud og fodre ællinger? Rap-rap-rap?"

Anders pressede læberne sammen og gik hurtigere. Zoo var kun tre gader væk. Hvis han bare kunne nå derhen, ville Mads være der. Mads ville stå ved indgangen med sin kaffekop og sin slidte kasket og sige et eller andet, der fik bøllerne til at trække sig. Det havde han gjort før.

"Hallo, jeg snakker til dig!" En hånd greb fat i Anders' skulder og snurrede ham rundt.

Uffes ansigt var tæt på hans. Anders kunne lugte tyggegummi

og noget sødt, måske cola. "Hvad er klokken, Anders-and? Har du ikke et ur?"

"Jeg... jeg har ikke noget ur," fik Anders frem.

"Nå. Så må du jo have en lærestreg." Uffe skubbede ham hårdt i brystet.

Anders vaklede baglæns, snublede over kantstenen og faldt direkte ind i en tæt ligusterhæk. Grenene kradsede mod hans kinder, og små, tørre blade regnede ned over hans jakke. Birgers latter bjæffede igen, højere denne gang. Ditlev sagde stadig ikke noget, men hans øjne var smalle og tilfredse, som en kat, der havde fanget en mus.

"Vi ses, Anders-and!" råbte Uffe over skulderen, mens de tre drenge daskede videre ned ad gaden. "Hils ællingerne!"

Anders blev liggende i hækken et øjeblik. Grenene stak ham i ryggen, og han kunne mærke tårerne presse på bag øjenlågene – varme og desperate. Men han bed dem i sig. Han ville ikke give dem den tilfredsstillelse, selvom de ikke engang var der til at se det. Langsomt trak han sig fri af grenene, børstede blade af jakken og mærkede et lille sting på kinden, hvor en kvist havde ridset ham. Stenen i maven var blevet til en kampesten.

Han begyndte at løbe.

Fødderne slog mod fortovet i en takt, der var hurtigere nu – *klikkklakklakklak* – mens husene fløj forbi i øjenkrogen. Han rundede hjørnet ved Bøgevej, passerede den gamle postkasse

med den skæve låge, og dér, for enden af vejen, lå indgangen til Pivø Zoo. De velkendte smedejernsporte. Det falmede skilt med påfuglen. Anders satte farten ned, mens hjertet hamrede i brystet. Noget var forkert.

Portene var lukkede. Ikke bare lukkede – de var låste med en tung, rusten kæde, der bugtede sig mellem tremmerne som en metalslange. Og på det højre gitter hang et skilt, nyt og skinnende, med kolde, maskinskrevne bogstaver:

ZOO LUKKET – INGEN ADGANG

Anders stirrede på ordene. De gav ingen mening. Zoologisk have lukket? Aldrig! Ikke i påskeferien. Ikke nogensinde, faktisk, så vidt han vidste. Mads havde altid sagt, at dyrene havde brug for ham hver eneste dag, helligdage eller ej. "En elefant holder ikke fri, Anders," plejede han at sige og kløede Fjante bag øret. "Og det gør en dyrepasser heller ikke."

"Mads?" råbte Anders ind gennem tremmerne. Hans stemme lød tynd og spag i den tomme luft. "Mads, er du der?"

Intet svar. Kun vinden, der ruskede i en løs plakat på opslagstavlen. Anders pressede ansigtet mod de kolde jernstænger og kiggede ind. Stierne var tomme. Ingen børnefamilier med klapvogne. Ingen latter fra legepladsen ved abeburet. Selv fuglene i volieren var væk. Deres bur stod gabende åbent, og vandet i det lille springvand var stilnet helt af. Zoo lignede et fotografi af sig selv – stille, frossent, dødt.

"Hvad laver du her?"

Stemmen kom bagfra, tør og skarp som en gren, der knækkede. Anders for rundt. Foran ham stod en mand, han aldrig havde set før. Han var høj og ranglet, med et ansigt, der så ud som om, det var blevet strukket for langt i begge ender. Øjnene var små og stikkende, og de hvilede på Anders med en intensitet, der fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på ham. Manden bar en mørkegrøn uniform, som Anders ikke genkendte – den lignede ikke Mads' sædvanlige, pjuskede dyrepasserjakke. Den her uniform var ny og stiv, med skarpe folder og blanke knapper.

"Jeg... jeg leder efter Mads," sagde Anders og tog et skridt tilbage. "Dyrepassereren."

Opsynsmandens øjne snævrede yderligere ind. "Der er ingen Mads her. Zoo er lukket. Det står på skiltet." Han pegede med en knoglet finger mod metalskiltet, som om Anders ikke allerede havde set det. "Forsvind."

"Men jeg plejer altid at komme her. Mads kender mig. Jeg hjælper med dyrene, og..."

"Forsvind," gentog manden. Hans stemme var ikke høj, men den bar en kulde, der fik ordet til at føles som et slag. "Der er ikke noget for dig her. Gå hjem."

Anders åbnede munden for at protestere, men opsynsmanden tog et enkelt, truende skridt frem. De stikkende øjne borede sig ind i Anders', og i et kort, skræmmende sekund syntes han, at han så noget glimte i mandens pupil – en svag, rødlig gnist, som fra en slukket cigaret, der pludselig blussede op igen.

Anders snurrede rundt og løb.

Han løb, indtil lungerne brændte, og benene føltes som gelé. Først da han nåede ned til havnen, standsede han op og støttede sig til et rækværk. Vinden fra havet piskede mod hans ansigt og ruskede i hans lyse strithår, så det stod ud i alle retninger. Bølgerne slog mod molen med et tungt, rytmisk *svup-svup*, og mågerne skreg over hans hoved. Anders stirrede ud over vandet, mens brikkerne langsomt faldt på plads i hans hoved.

Mads var væk. Zoo'en var lukket. Den fremmede opsynsmand med de onde øjne havde overtaget det hele. Hans eneste trygge sted i verden var blevet revet væk under ham, som et tæppe, der blev flået bort, så han stod tilbage på et koldt, bart gulv. Stilheden lagde sig over ham – ikke den fredfyldte stilhed, men den tunge, kvælende stilhed, der følger efter et skrig, ingen har hørt.

Han mærkede tårerne komme igen, men denne gang bed han dem ikke væk. Han lod dem trille ned ad kinderne, varme og salte, mens vinden tørrede dem væk næsten lige så hurtigt, som de kom. Anders krummede fingrene om rækværkets kolde metal og trak vejret i små, hivende stød. Han havde lyst til at råbe. Lyst til at sparke til noget. Lyst til at løbe tilbage til zoo og ruske i de låste porte, indtil de gav efter.

Men han gjorde ingenting. Han stod bare der, en lille dreng på en tom havn, med en kampesten i maven og en verden, der pludselig var blevet meget større og meget mere skræmmende, end den havde været i morges. Og midt i

En helt almindelig påskemandag, indtil den ikke var det

stilheden, midt i tårerne og vinden og mågeskrigene, forstod han noget for første gang. Noget, der fik en ny, dirrende følelse til at blande sig med fortvivlelsen.

Noget var helt galt. Og der var ingen andre end ham til at finde ud af, hvad der var sket med Mads.

Is, fjer og en vest i sandet

Anders løb.

Benene pumpede af sig selv, mens gruset sprøjtede under hans sneakers. Opsynsmandens øjne sad stadig i ryggen på ham som to kolde nåle. Han mærkede først smerten fra tornebuskene, da han nåede ned til havnen og måtte standse for at hive efter vejret. Armene var fulde af rifter, og der hang en indtørret stikkelsbærgren fast i hans trøjeærme. Men han standsede ikke. Noget drev ham videre, væk fra den låste låge og den fremmede mands kolde blik.

Fødderne førte ham ud ad kyststien, hvor gruset blev til sand, og vinden tog til. Stranden åbnede sig foran ham – en bred, gråbrun flade under en himmel, der var begyndt at trække skyer sammen i vest. Bølgerne slog ind mod bredden med blide *svup-lyde*, rytmisk og ligegyldigt, som om intet var hændt. Som om hele verden ikke lige var væltet.

Anders standsede endelig og bøjede sig forover med hænderne på knæene. Vejrtrækningen fløjtede i halsen. Han rettede sig op og så sig omkring. Stranden var næsten tom. En ældre dame gik langt nede ved vandkanten med en lille hund, og en familie var ved at pakke deres strandting sammen længere oppe. Ellers ingenting. Kun vind, sand og det uendelige, grågrønne hav.

Kiosken.

Den lå der endnu – den lille, faldefærdige trækiosk med det falmede skilt, hvor der stod IS og PØLSER med store, afskallede bogstaver. Anders mærkede en pludselig, barnlig trang til noget normalt. Noget, der smagte af almindelig påskeferie. Han gravede i lommen efter mønter. Der var nok til en softice.

”En stor med chokoladedyppelse og krymmel,” sagde han til manden bag disken, en ældre fyr med solbrændt isse og en skjorte, der havde set bedre dage.

Manden nikkede og gik i gang med maskinen. Den brummede og hvædede, mens isen snoede sig op i vaffelen – en perfekt, blød spiral af vanilje. Chokoladen blev hældt over, krymmel drysset på. Anders betalte og tog imod isen med begge hænder. Den følte solid. Virkelig. En ting, der gav mening.

Han gik et par skridt væk fra kiosken og løftede isen mod munden. Chokoladen duftede sødt og fedtet. Tungen var centimeter fra det første slik, da himlen eksploderede i blå fjer.

Et skingert skrig skar gennem luften, og noget stort og fjerklædt susede ned forbi hans ansigt med en fart, der fik håret til at blafre. Anders nåede ikke at reagere. Et skarpt næb huggede til, og isen blev revet ud af hånden på ham med et vådt *splat*. Chokolade og krymmel sprøjtede ud over hans tøj, ud over sandet, ud over det hele. Vafflen røg i en bue og landede med bunden i vejret.

Anders stivnede. Munden stod stadig åben i den is-slikkende form, den havde indtaget. Foran ham, på en stor sten få meter væk, sad en fugl. Men ikke en hvilken som helst fugl. Det var en ara – kæmpestor og blå som en hel sommerhimmel presset sammen i fjer. Brystet var guldgult, og de mørke øjne stirrede direkte på ham med en intelligens, der slet ikke passede til et dyr.

”Min... min is,” hviskede Anders.

Araen lagde hovedet på skrå. Så åbnede den næbbet og gav et nyt skrig fra sig – denne gang næsten hånligt, som en latter. Den baskede med vingerne, og et vindpust ramte Anders i ansigtet. Fuglen lettede fra stenen og kredsede over ham i en perfekt cirkel. En enkelt fjer løsnede sig fra vingen og begyndte at dale.

Anders fulgte fjeren med øjnene. Den drejede og snoede sig i vinden, fanget i en usynlig strøm, der førte den længere ned ad stranden. Den funkede – faktisk funkede den – som om den var vævet af blå glas og sollys. Anders glemte isen. Han glemte araen. Han begyndte at gå efter fjeren, draget af noget, han ikke kunne forklare.

Fjeren landede på en plet tang, der var skyllet op ved højvandsmærket – en sammenfiltret masse af brune og grønne totter, der lugtede af salt og råddenskab. Anders standsede foran tangen. Fjeren lå der og glimtede, som om den kaldte på ham. Han bøjede sig ned og samlede den op. Den var blød og varm mellem fingrene, næsten kropsvarm.

Og så så han noget andet.

Under tangen stak noget frem. En kant af stof. Anders trak tangen til side med den ene hånd, mens han stadig holdt fjeren i den anden. Det, der gemte sig under den våde, salte masse, var tøj. Han greb fat i det og trak.

Stoffet gav efter med et svagt, sugende svup. Anders holdt det op foran sig. Det var en vest – en gammeldags, ærmeløs vest af en slags tungt, mønstret stof, han aldrig havde set magen til. Brokade. Ordet dukkede op i hans hoved fra en eller anden historietime. Vesten var slidt i kanterne, og farverne var falmede, men mønstrene var stadig tydelige – snoede ranker og blade og små, stiliserede fugle, der næsten lignede araer. Og der midt i .. helt umotiveret sad en gammel slidt og ru træknapp. Anders holdt vesten op i sollyset. Trådene glimtede i hullerne hvor knappen var syet fast med den fine, tynde glimtende tråd. Den pulserede nærmest, men helt svagt - lige nok til at han kunne se at den virkede til at være i live.

”Hvad i alverden...” mumlede han.

Vesten føltes tungere, end den så ud. Og så var den varm. Ikke kold og våd, som den burde være efter at have ligget i vandkanten under det sjaskede tang. Varm, som om nogen lige havde taget den af. Anders vendte den i hænderne. Foret var af den blødeste, midnatsblå silke, der stadig var hel og glat. Der var ingen huller, ingen pletter, intet der tydede på, at den havde ligget længe på stranden.

Han så op efter araen. Himlen var tom. Fuglen var væk, som

om den aldrig havde været der. Kun den blå fjer i hans hånd og vesten i hans arme vidnede om, at det var sket.

Anders trak vejret dybt. Den dirrende fornemmelse, han havde mærket på havnen, var tilbage – men anderledes nu. Ikke kun frygt. Noget andet. Noget, der summede og sitrede lige under huden. Han så ned på vesten igen. Den var for stor til ham, det kunne han se. Men noget i ham ville have den på. Nu.

Han så sig over skulderen. Damen med hunden var væk. Familien var gået. Han var alene på stranden. Uden at tænke mere over det, trak han sin jakke af og tog vesten på. Den gled over skuldrene som om den var syet til ham – på trods af at ærmehullerne var for store og skuldrene hang en smule. Stoffet lagde sig mod hans krop, og i det samme skete der noget.

En sitrende varme bredte sig fra brystkassen og ud i arme og ben. Det føltes som at stikke fingrene i et strømtik, men blidt. Behageligt. Som om hver eneste celle i hans krop lige var vågnet op. Anders gispede og så ned på sine hænder. De så helt almindelige ud. Men indeni summede det. Summede af noget, han ikke havde ord for.

Han trak hurtigt jakken på over vesten, så ingen kunne se den. Varmen aftog en smule, men forsvandt ikke helt. Den blev liggende som en sagte brummen ved brystbenet lige hvor den slidte træknap sad. Anders puttede den blå fjer i bukselommen og begyndte at gå hjemad.

Solen hang lavt over tagene, da han nåede Solskrænten 13. Villaen lå stille i det gyldne lys, og der var tændt i køkkenvinduet. Anders standsede ved havelågen. Han mærkede vesten under jakken – tung og varm og fuld af noget, han ikke forstod. Men han vidste én ting med en sikkerhed, der overraskede ham selv.

Vesten havde noget med zoo at gøre. Med Mads. Med den lukkede låge og den fremmede opsynsmand og den tomme, forladte dyrepark. Han vidste ikke hvordan, og han vidste ikke hvorfor. Men han vidste det. Lige så sikkert som han vidste, at han hed Anders, og at han var ti år gammel, og at han savnede sin ven.

”Anders! Er det dig?”

Mors stemme kom fra køkkenvinduet. Anders blinkede og rev sig løs fra tankerne.

”Ja, mor. Jeg kommer ind nu.”

Han gik op ad havestien og ind i huset. Vesten summede sagte mod hans bryst, mens han tog skoene af i entreen. Han vidste, hvad han skulle gøre. Han skulle ind på sit værelse. Han skulle se ordentligt på den. Finde ud af, hvad det hele var for noget. For vesten, den var magisk – det var han ikke et sekund i tvivl om. Og magi var måske den eneste måde at finde Mads på.

Han småløb op ad trappen med hånden presset mod brystet, hvor vesten lå skjult under jakken. Døren til værelset gled op. Anders trådte ind, lukkede den sagte bag sig og lænede sig op

ad den. Så trak han jakken af og så ned på sig selv.

Brokademønstrene og knappens tråd glimtede i lampens skær. Fuglene og rankerne dansede næsten i stoffet. Anders trak vejret dybt og rakte hånden ned i lommen efter den blå fjer. Han holdt den op foran vesten. De samme farver. Det samme svage, indre lys.

”Hvad er du for en?” hviskede han.

Vesten svarede ikke. Men varmen under knappen blev et øjeblik stærkere, som et hjerteslag, der slog tilbage mod hans eget. Anders satte sig på sengekanten, lagde vesten i skødet og fjeren i hånden. Udenfor var himlen ved at skifte fra guld til mørkeblå. Indeni summede magien.

Han tænkte på Mads. På dyrene i Zoo. På araen, der havde stjålet hans is og givet ham en fjer. På den måde, vesten havde følt, da han tog den på – som om den havde ventet på ham. Lige netop på ham.

Og så gjorde han det eneste, der gav mening. Han rejste sig, gik hen til skrivebordet, tændte lampen og lagde vesten ud over bordpladen. Mønstrene glødede svagt i det skarpe lys. Anders trak stolen ud og satte sig. Han skulle finde ud af, hvad den kunne. Han skulle forstå den. For Mads' skyld. For dyrenes skyld. For sin egen.

En elefant på 18 kvadratmeter

“Hvad er du for en?” hviskede Anders.

Han sad bøjet over skrivebordet med lampens kegle af lys rettet mod vesten. De smukke tynde tråde skiftede mellem sølv og en dyb, næsten levende blå farve, som om små elektriske impulser løb gennem trådene. Det var ikke bare et gammelt stykke tøj. Det summede. Ikke med lyd, men med en fornemmelse – en sitren der kunne mærkes helt ud i fingerspidserne, hver gang han rørte ved knappen. Den blå fjer fra araen lå ved siden af, og i lyset kunne han se, at nogle af fjerens små dun havde præcis samme glitrende skær som vestens mønstre.

Han trak vejret dybt og lukkede øjnene. Tankerne kredsede om zoo. Om den tomme elefantfold, hvor Fjante plejede at stå og vifte dovent med ørerne, mens hun strakte snablen ud efter de peanatkager, Mads altid havde i lommen. Mads havde engang fortalt, at elefanter kunne mærke sorg. At de sørgede over deres døde på en måde, mennesker knap kunne forstå. Anders havde tænkt på det lige siden. Måske var det derfor, han altid følte sig så rolig ved folden – som om Fjante forstod noget, han ikke selv kunne sætte ord på.

“Jeg ville ønske, Fjante var her,” sagde han lavt, næsten uden at tænke over ordene.

Luften knitrede. En skarp varme voksede op fra snorene i knappen

Det var den eneste måde at beskrive det på. Et skarpt, tørt knitren, som når man trækker en uldtrøje over hovedet en kold vinterdag, bare meget højere. Små blinkede lys hvirvlede rundt som ildfluer. Skyggerne på væggen dansede vildt, og så lød der et blødt, næsten komisk *pop* – som en champagne-prop, bare dybere.

Og så stod hun der.

Fjante. På hans værelse. På atten kvadratmeter.

Elefanten fyldte næsten det hele. Hendes grå, rynkede flanke pressede sig mod reolen, så Anders' bøger gled ud og landede på gulvet med en række dumpe *bump*. Sengen blev skubbet en halv meter ind mod væggen, og skrivebordslampen væltede med et klirrende *bump*, så lyset rullede hen over loftet i en skør, hvirvlende cirkel. Fjante stod helt stille et øjeblik, som om hun selv var lige så overrasket som Anders. Hendes små, intelligente øjne kiggede sig forvirret omkring, og snablen løftede sig langsomt og snusede nysgerrigt til Anders' hovedpude.

Anders kunne ikke trække vejret. Han stivnede på stolen, med hænderne krampagtigt knyttet om armlænene. Elefanten var *kæmpestor*. Meget større, end hun plejede at se ud i elefant-folden i zoo. Hendes ører raslede svagt, da hun drejede hovedet, og en af hendes stødtænder ramte garderobeskabet med en dump, hul lyd.

“Åh nej, åh nej, åh nej,” hviskede Anders. Han kiggede ned på vesten. Mønstrene glødede stadig, men svagere nu. “Forsvind! Jeg mener... gå væk! Tilbage!”

Intet skete. Fjante flyttede sig en smule, og gulvbrædderne knagede ildevarslende under hende. Hendes ene bagben ramte Anders' sengestolpe, og hele sengen hoppede.

Anders famlede efter vesten og trak den over hovedet. Han lukkede øjnene hårdt i og tænkte på, at Fjante skulle væk. *Væk, væk, væk*. Han forestillede sig det tomme værelse, den tomme plet på gulvtæppet. Men da han åbnede øjnene igen, stod elefanten der stadig. Hun havde nu fået øje på en halvspist kiks på natbordet og var i færd med forsigtigt at fiske den til sig med snablen.

Så hørte han skridt på gangen.

Hurtige, lette skridt. Louise.

Panikken skød op i halsen på ham som en prop. Han kastede sig mod døren og fik den åbnet på klem, præcis idet Louise løftede hånden for at banke på. Hendes øjne gik fra Anders' svedblanke ansigt til den gigantiske, grå masse bag ham. Hendes mund åbnede sig. Lukkede sig. Åbnede sig igen.

“Er det... en elefant?” spurgte hun. Hendes stemme var mærkeligt rolig, som en, der lige havde besluttet sig for, at hun nok drømte.

“Jeg kan forklare det,” hviskede Anders hektisk. “Altså, nej, det kan jeg faktisk ikke. Overhovedet.”

Anders hørte Louises hastige trin ned ad trappen .. høje skingre stemmer og kort efter mors trin på vej op ad trappen.

“Louise siger du har en elefant på værelset”, sagde mor der var lidt træt efter at have stået i køkkenet i flere timer for at planlægge påskens måltider.

“Anders forsøgte af alle kræfter at holde døren bag sig lukket, men kunne mærke Fjantes snabel, søge op mod hans lomme, hvor der lå en kiks mere.

“Men ... ja ... altså” Anders stammede og vidste ikke hvad han skulle sige. Louise stod bag mor med armene over kors og et hoverende nik og smil.

“Jeg er sikker på at der er en forordning i Pivø kommune, om at private husholdninger ikke må have snabelbærende dyr som kæledyr, eller noget i den stil” ... Mor var så dejlig, distræt, og hun vendte om med en hovedrysten og kastede sig ned af trappen igen.

Louise gik med ind i værelset. Blinkede én gang. To gange. Så lukkede hun døren bag sig med et blødt klik og lænede sig op ad den. Hendes blik gled fra elefanten til den glødende vest på gulvet og tilbage til elefanten. Fjante havde opgivet kiksen som hun med nød og næppe havde fået fisket op af lommen på Anders og stod nu og så på Louise med en vis værdig ro, som om det var det mest naturlige i verden at blive inspiceret på et børneværelse.

“Okay,” sagde Louise langsomt. “Okay. Først og fremmest: den må ikke lave lort på gulvet. Mor får et flip.”

“Det er en hun,” sagde Anders automatisk. “Hun hedder Fjante.”

“Selvfølgelig hedder hun det.” Louise trak en hånd gennem sit hår. Hendes fingre dirrede en smule, men stemmen var fast. “Hvordan har du tænkt dig at få hende ud igen? Du kan ikke bare trylle en elefant ind på dit værelse og så... lade være med at have en plan.”

“Jeg ved det ikke!” Anders’ stemme knækkede. “Vesten virker ikke, når jeg prøver at få hende væk. Jeg har prøvet!”

Nede fra stuen lød deres mors stemme, dæmpet gennem gulvet: “Anders? Louise? Nu stopper i med den trampen i gulvet - det hele gungrer hernede? Der er aftensmad om ti minutter!”

De to søskende stirrede på hinanden. Fjante flyttede vægten fra det ene ben til det andet, og noget inde i reolen gav efter med et “Kraaaash”.

“Gulerødder,” sagde Louise pludselig. “Elefanter kan godt lide gulerødder, ikke? Jeg henter nogle. Anders forsøgte at afbryde hende .. “Fjante er vant til at få peanutmåkager om eftermiddagen ...” men Louise hørte ikke efter. Så holder du hende i ro mens jeg finder gulerødder, og så prøv lige at finde ud af, hvordan

den der trylle-ting den fungerer.” Hun pegede på vesten. “Og du skal skynde dig. Mor kommer op, hvis vi ikke svarer.”

Hun smuttede ud af døren, før Anders kunne protestere. Han hørte hendes fjed på trappen og derefter lyden af køleskabsdøren, der blev åbnet. Bimbo løftede hovedet ved lyden, som om hun genkendte den. Måske gjorde hun det. Måske lød alle køleskabe ens, uanset om man var en elefant eller et menneske.

Anders sank ned på hug og samlede vesten op fra gulvet. Den var varm mod hans hænder. Han trak den på igen og mærkede den samme sitrende fornemmelse brede sig fra brystkassen og ud i arme og ben. Han tænkte på Fjante. På, hvor meget han holdt af hende. På, hvordan hun altid havde fået ham til at føle sig mindre alene, når han stod ved folden og kiggede på hende. Men også på, at hun ikke hørte til her. Hun hørte til i zoo, sammen med Mads og de andre dyr.

“Jeg ville ønske, du var lille,” hviskede han. “Lillebitte. Så lille, at du kunne være her uden at vælte hele huset.”

Der skete noget mærkeligt. Luften omkring Fjante begyndte at flimre, som varmen over en asfaltvej om sommeren. Elefanten så ud til at skrumpe en anelse – men samtidig skiftede hendes grå hud farve. Først til en sart, vatagtig lyserød, så til en skrigende magenta, og til sidst til noget, der mindede mest om tyggegummi. Hun lignede en elefant, der var blevet dypet i en spand med jordbæris.

“Nej!” hvæsedede Anders. “Ikke lyserød! Lille! LILLE!”

Fjante skrumpede yderligere. Nu var hun på størrelse med en lille hund, men stadig lyserød som en ballon til en børnefødselsdag. Hendes øjne så en anelse fornærmede ud.

Døren gik op, og Louise kom ind med en håndfuld gulerødder. Hun standsede brat. Stirrede på den lyserøde elefant der nu var på størrelse med en pudelhund, der stod midt på gulvtæppet og så fortørnet ud.

“Hvorfor er den lyserød?” Var de eneste ord der kunne komme ud af hendes mund.

“Jeg ved det ikke!” Anders var tæt på gråd nu. “Vesten gør, hvad den vil. Jeg tænker på lille, og så bliver hun lyserød. Jeg tænker på væk, og så står hun der stadig. Den er fuldstændig umulig!”

Louise satte sig på hug foran Fjante og rakte en gulerod frem. Elefanten snusede til den og tog den med en små-fornærmet mine med snablen. Den lyserøde hud så næsten selvløsende ud i lampens skær.

“Måske er det ligesom et computersystem,” sagde Louise eftertænksomt. “Man skal kende den rigtige kommando. Den rigtige... intention.” Hun så op på Anders. “Hvad tænkte du på, da hun kom frem? Helt præcist?”

Anders tørrede næsen i ærmet. “Jeg tænkte på, at jeg savnede hende. At jeg ville ønske, hun var her. At hun... at hun altid får

mig til at føle mig tryg.”

“Så vesten reagerede på en følelse,” sagde Louise. “Ikke på en kommando. Ikke på et trylleord. På noget, du *følte*.”

Anders kiggede ned på vesten. Mønstrene glødede roligt nu, i takt med hans egen puls, følte det som. Han tænkte på Fjante igen. Ikke på, at hun skulle væk. Ikke på, at han var bange for at blive opdaget. Bare på hende. På den varme, trygge fornemmelse i maven, når han stod ved folden og så hende gumle på en småkage. På Mads' latter, når Fjante stak snablen ned i hans lomme for at finde flere godbidder. På, at han ville gøre alt for at beskytte hende – også mod sin egen klodsede magi.

“Jeg ville ønske, du var lille nok til at bo i mit sengebord,” sagde han stille.

Knitren. Flimren. Og et sidste, blidt *pop*.

Fjante var væk. På gulvtæppet, lige dér hvor hun havde stået, lå nu en lille udskåret elefantfigur af mørkt, varmt træ. Den var ikke større end en tommelfinger, men detaljerne var perfekte – de små ører, den buede snabel, de fire søjleben. Anders samlede den op. Den var glat og varm mod håndfladen, som om den havde ligget i solen.

Louise udåndede langsomt. Hun satte sig på gulvet med ryggen mod sengen og stirrede på figuren i Anders' hånd. Gulerødderne lå spredt omkring hende som små orange pinde.

“Okay,” sagde hun. “Okay. Så du har en magisk vest, der kan trylle ægte elefanter ind på dit værelse og forvandle dem til træfigurer. Det er... nyt.”

“Jeg ved godt, det lyder skørt,” mumlede Anders.

“Det lyder fuldstændig vanvittigt,” rettede Louise ham. Men der var ingen hån i hendes stemme. Kun en nøgtern konstatering, som når hun forklarede ham, hvordan en firewall virkede. “Men jeg så det selv. Jeg så en elefant. På dit værelse. Først kæmpestor og grå, og så miniformat og lyserød .. og nu en lille træfigur.” Hun rystede på hovedet. “Hvor har du fået den vest fra?”

Anders satte sig over for hende. Han lagde elefantfiguren på gulvtæppet mellem dem og fortalte det hele. Om den låste zoo. Om den ranglede opsynsmand med det kolde glimt i øjet. Om araen, der stjal hans is og gav ham en fjer. Om vesten, der lå gemt i tangen på stranden, varm og tør som om den havde ventet på ham.

Louise lyttede uden at afbryde. Da han var færdig, sad hun tavs et øjeblik. Så rakte hun ud og rørte ved vestens knap med en enkelt finger, som om hun forventede, at den ville give hende stød.

“Tror du, knappen har noget at gøre med, hvorfor zoo lukkede?” spurgte hun.

Spørgsmålet hang i luften mellem dem. Anders havde tænkt det samme, men ikke formuleret det. Ikke sat ord på den

uhyggelige sammenhæng, der langsomt var begyndt at tage form i hans hoved. Zoo var lukket. Mads forsvinder. En fremmed mand tager over. Og samme dag finder Anders en magisk vest, der kan gøre tanker til virkelighed.

“Jeg ved det ikke,” sagde han. “Men jeg tror... jeg tror, den er en slags nøgle. Eller et værktøj. Noget, der skulle finde mig, så jeg kan finde Mads.”

Louise nikkede langsomt. Hendes blik var stadig skeptisk – det var det altid, når noget ikke kunne forklares med logik og data – men der var også noget andet. Noget blødere. Noget, der mindede om den måde, hun havde set på ham, dengang han var faldet ned fra klatrestativet i børnehaven og havde slået knæet til blods. Beskyttelse.

“Så hjælper jeg dig,” sagde hun. “Men du skal love mig at være forsigtig. Magi er åbenbart ægte – fint nok, jeg kan godt tilpasse mig – men det betyder også, at der er regler, vi ikke kender. Og hvis den der opsynsmand har noget med det her at gøre, så er det måske farligt.”

“Det lover jeg,” sagde Anders.

De sad på gulvet i tavshed et øjeblik. Elefantfiguren stod mellem dem som en lille, tavs vogter. Anders samlede den op og mærkede den glatte varme mod håndfladen. Han tænkte på Fjante, der nu var reduceret til en figur af træ, men som på en eller anden måde stadig føltes levende. Som om hun bare ventede på, at han skulle finde ud af, hvordan han fik hende tilbage.

“Vi skal tilbage til zoo” sagde Louise pludselig. “Ikke i dag. Men snart. Der må være spor. Ting, den der opsynsmand ikke har nået at fjerne.”

Anders nikkede. For første gang siden han så den låste port og den fremmede mands kolde øjne, mærkede han noget, der mindede om håb. Ikke den slags håb, der var stor og højlydt, men en stille, dirrende beslutsomhed, der bredte sig fra brystet og ud i fingerspidserne. Han var ikke alene mere. Louise troede på ham – måske ikke på magien, ikke endnu, men på *ham*. Og det var nok. Det var mere, end han havde haft i meget lang tid.

Han lagde elefantfiguren på natbordet ved siden af den blå fjer. Vestens mønstre glødede svagt i mørket, da han slukkede lampen. Og et sted derude, bag låste porte og under en fremmed mands vagtsomme blik, ventede Mads og dyrene på at blive fundet.

Da elefanten blev en lommeven

Det kunne ikke være rigtigt. Anders stirrede på træelefanten, der stod på gulvtæppet mellem hans og Louises knæ, og mærkede en ny, kildrende fornemmelse sprede sig fra brystet. Vesten under T-shirten summede, som om knappen havde sin egen lille motor. Han havde allerede gjort elefanten mindre én gang – fra bogstøttestørrelse til tændstikæskestørrelse – men fornemmelsen sagde ham, at han kunne mere. Meget mere.

“Hvad sker der?” spurgte Louise og rykkede tættere på. Hendes briller var gledet ned på næsen, og hun skubbede dem op med en utålmodig finger. “Den sitrer igen.”

Anders nikkede uden at tage blikket fra elefanten. “Jeg tror... jeg tror, jeg kan gøre den endnu mindre.”

“Mindre? Den er jo allerede på størrelse med en terning.”

“En lommeven,” hviskede Anders. Ordet kom til ham fra et sted dybt inde, som om vesten havde lagt det på hans tunge. “Jeg vil have en elefant, jeg kan have i lommen.”

Han lagde hånden på elefantens lille, udskårne ryg. Træet føltes varmt, næsten levende, og den blå fjer på natbordet ved siden af begyndte at gløde svagt. Louise sukede efter vejret. Anders lukkede øjnene og tænkte på, hvordan det ville føles at have en ven, der altid var der – en lille, hemmelig beskytter,

der kunne passe på ham, når Uffe og de andre dukkede op. Ikke en stor elefant, der trampede og brølede, men en stille, trofast lommeven, der passede lige præcis i hans hule hånd.

Pling.

Lyden var som en lille klokke, og da Anders åbnede øjnene, lå elefanten i hans håndflade – ikke større end en stor cherrytomat. Hver lille detalje var der stadig: snablen, der buede opad, de fire tykke ben, de udskårne ører. Den var perfekt.

“Hold da kæft,” sagde Louise. Hun sagde det stille, næsten ærbødigt, og det var første gang, Anders havde hørt hende bande uden at lyde sur. “Anders, den er jo... den er jo helt vildt lille.”

“Jeg ved det.” Han løftede elefanten op foran øjnene og drejede den forsigtigt mellem fingrene. “Det var vesten. Den vidste, hvad jeg ville, før jeg selv gjorde.”

Louise rejste sig og gik hen til vinduet. Udenfor var aftenen ved at lægge sig over Solskrænten, og gadelygterne tændte deres gule skær i den kølige forårsluft. Hun stod der et øjeblik og kiggede ud, mens hun bed sig i læben – et sikkert tegn på, at hendes hjerne arbejdede på højtryk.

“Vi bliver nødt til at teste den ordentligt,” sagde hun endelig og vendte sig om. “Ikke bare herinde på værelset. Vi skal finde ud af, hvad den kan, når der er plads. Når der er... almindelige ting.”

“Hvad mener du?”

“Jeg mener, at mor er lige nedenunder, og Sandra kan komme brasende ind når som helst. Vi skal ud. Nu.”

Anders så ned på den lille elefant i sin hånd. Tanken om at gå ud i mørket med vesten på gjorde ham nervøs, men også underligt spændt. Det var som om, vesten allerede summede ved tanken om frisk luft og stjerner.

“Okay,” sagde han. “Men vi lister. Hvis mor opdager os...”

“Så lister vi.” Louise smilede – et hurtigt, konspiratorisk smil, der fik hende til at ligne en helt anden storesøster end den, der normalt rullede med øjnene ad ham. “Tag vesten på under jakken. Og put elefanten i lommen.”

Og som sagt så gjort ... men den summende snurren under træknappen fangede lige præcis den tanke om den lille hårde lommeven som lå dybt i Anders' hjerte .. en lommeven skulle være levende og kunne sige trutte-lyde, og ikke bare være en træfigur.

Anders lagde den lille, fjante ned i sengebordets skuffe, på en blød lille klud, men opdagede ikke det lille skær af energi omkring træfiguren der pludselig blev grå og blød og kom med de sødeste truttende snorkelyde, som hun lå der på kluden og sov.

Den kølige forårsluft bed Anders i kinderne, så snart de trådte

ud af havelågen. Luften duftede af våd jord og fjerne brændeovne, og himlen over Pivø var ved at skifte fra mørkeblå til sort. Louise gik forrest med hænderne begravet i lommerne på sin fleecejakke, og Anders fulgte efter med vestens varme mod sit bryst.

“Hvor skal vi gå hen?” spurgte han.

“Ned til legepladsen. Der er ingen på denne tid af døgnet.”

De gik i tavshed ad Skovvej, hvor gadelygterne stod som gule vagtposter med mellemrum. Anders kunne mærke vesten reagere på hver eneste lygtepæl, de passerede – en svag sitren, som om den sugede lyset til sig. Han spekulerede på, om nogen kunne se det. Om vestens mønstre glødede gennem jakken.

“Prøv med den der,” sagde Louise pludselig og pegede på en pind, der lå på fortovet. Det var en almindelig, gråbrun gren, knækket af et eller andet træ i vinterens blæst. “Prøv at lave den om til en blomst.”

“En blomst?”

“Ja. En påskelilje. Der er jo påske, ikke?”

Anders bøjede sig ned og samlede pinden op. Den var ru mod fingrene, og barken skallede lidt af. Han tænkte på påskeliljer – hvordan de så ud, når de stak hovederne op af jorden om foråret, gule og stolte og fulde af lys. Han tænkte på, hvor glad mor blev, når de første blomster kom i haven. Han tænkte på, at han gerne ville give Louise en blomst, fordi hun havde troet

på ham.

Pinden begyndte at gløde.

Først svagt, som en glød i barken, så stærkere – et gyldent lys, der bredte sig fra Anders' fingre og ud i hele grenen. Louise tog et skridt tilbage. Lyset dansede og flimrede, og så, med et blødt *swish*, var pinden væk. I Anders' hånd lå en perfekt, gul påskelilje med dugvåde kronblade og en stilk, der stadig var varm.

“Den er ægte,” hviskede Louise. Hun rakte hånden frem og rørte ved kronbladene. “Anders, den er helt ægte. Den dufter.”

“Jeg ved det.”

Og så hørte de skridt.

Tunge, langsomme skridt fra sidegaden. Anders nåede lige at putte liljen i lommen, før tre skikkelser trådte ud i lyset fra gadelygten. Uffe gik forrest, som altid, med Birger og Ditlev lige i hælene. Deres ånde stod som små skyer i den kolde luft, og Uffes smil var bredt og ubehageligt.

“Nå, Ander-and,” sagde han. “Er du ude at lege med din storesøster?”

Birger grinede – en kort, gøende latter. “Hvad var det for et lys? Vi så det helt nede fra hjørnet.”

Anders mærkede vesten trække sig sammen mod hans bryst, som om den også var bange. Han tog et skridt tilbage, men

Louise stillede sig foran ham.

“Gå væk, Uffe,” sagde hun. Hendes stemme var rolig, men Anders tænkte, at hendes knoer var hvide, fordi hun knyttede hænderne i arrigskab inde i lommerne.

“Slap af, nørd.” Uffe skubbede hende til side, så hun snublede ind i hækken. “Jeg skal bare snakke med din lillebror. Hvad gemmer du der, Anders?”

Han nikkede mod Anders' lomme, hvor liljens gule hoved stak op. Anders mærkede kulden brede sig i maven – den samme isnende kulde, han altid mærkede, når Uffe kom for tæt på. Men noget var anderledes nu. Vesten summede mod hans hud, som ville den danne en brynje og forsvare ham.

“Det er bare en blomst,” sagde han.

“En blomst?” Uffe rakte hånden frem og snappede liljen op af lommen, før Anders kunne nå at reagere. “Hvor har du fået den fra? Du havde den ikke før. Vi så lyset, Anders. Vi så, hvad du gjorde.”

Ditlev trådte tættere på. Hans øjne var smalle og beregnende. “Det er den der vest, ikke?”

“Jeg ... jeg ...” Anders stemme knækkede.

Uffe smed liljen på jorden og trådte på den. “Giv mig den vest. Nu.”

“Nej.”

Ordet kom ud af Anders' mund, før han nåede at tænke over det. Det var et lille ord, men det hang i luften mellem dem som en stor klump murbrokker. Uffe standsede. Hans smil forsvandt, og noget mørkt gled ind i hans blik.

“Hvad sagde du?”

“Jeg sagde nej.” Anders mærkede vesten varme mod brystet, og en dirrende energi samlede sig i hans fingerspidser. Han tænkte ikke på blomster eller elefanter nu. Han tænkte på, at han ville væk. At han ville have Uffe og de andre til at forsvinde. Ikke for altid – bare væk. Bare langt nok væk til, at han og Louise kunne løbe hjem.

Uffe, Birger og Ditlev omringede ham nu. Louise råbte noget, men lyden druknede i suset for Anders' ører. Vesten under knappen glødede, varmere og varmere, og så –

POP.

Lyden var som en champagne-prop, der sprang, men hundrede gange højere. Et blændende lysglimt skar gennem natten, og da Anders kunne se igen, stod Uffe, Birger og Ditlev på taget af en parkeret bil halvtreds meter væk. De stod der alle tre, med armene ud til siden som overraskede krageunger der forsøgte at baske med vingerne på deres første flyvetur, og deres mund stod åben i chok.

“Hvad fanden!” skreg Uffe. Hans stemme var tynd og skinger. “Hvordan er vi havnet heroppe?”

“Løb!” Louise greb Anders' hånd og rev ham med sig.

De sprintede ned ad Skovvej, mens bøllernes vrede råb rungede bag dem. Anders' hjerte hamrede, og vesten føltes nu kold mod huden, som om den havde brugt al sin varme på det ene *pop*. Han turde ikke se sig tilbage. Han turde kun løbe, med Louises hånd klemt om sin.

Værelsesdøren smækkede bag dem. Anders sank sammen på gulvet med ryggen mod sengen, mens Louise låste døren med rystende fingre. Hendes briller var duggede, og hendes kinder var røde af kulde og anstrengelse.

“De så det,” stønnede Anders. “De så magien. De ved, jeg har vesten.”

Louise satte sig ved siden af ham. “Ja. Og de vil have den.”

“Jeg kunne ikke styre det. Jeg tænkte bare, at jeg ville have dem væk, og så... *pop*.”

“Det var ret sejt, faktisk.” Louise trak vejret dybt. “Skræmmende, men sejt.”

“Tror du, vesten kan hjælpe os med at finde Mads?” spurgte Louise stille.

Anders så på fjereren. Han huskede araens skarpe øjne og den måde, den havde kastet sig ned over hans is. Han huskede den låste port og opsynsmandens kolde blik. Og han huskede Mads' varme hænder, når han hjalp ham med at fodre Fjante.

“Jeg ved det ikke,” sagde han. “Men i morgen tager jeg tilbage til zoo. Der må være spor derinde. Noget, der kan fortælle os, hvad der er sket.”

“Ikke alene,” sagde Louise. “Jeg tager med.”

Anders nikkede. Udenfor var natten stille igen, men han vidste, at Uffe og de andre stadig var derude et sted – vrede, forvirrede og nu også grådige efter den magt, de havde set. Vesten summede svagt mod hans bryst, og han lagde en hånd på den.

“Jeg finder ham,” hviskede han. “Jeg finder Mads, uanset hvad det kræver.”

Han rejste sig, trak vesten over hovedet og lagde den omhyggeligt under hovedpuden. Den blå fjer og den lille snorkende elefant lå i skuffen i natbordet, side om side – en fjer, der havde vist vej, og en elefant, der ventede på at blive stor igen.

Robotdyr og en uhyggelig opsynsmand

Morgenlyset gennem gardinet var forkert. Det var for gult, for tungt – som om solen allerede havde opgivet dagen, før den var begyndt. Anders lå helt stille og mærkede brokadevesten under hovedpuden. Den sitrede svagt mod hans kind, en næsten umærkelig summen, der mindede ham om aftenen før. Om løftet, han havde givet sig selv.

Han satte sig op og trak vesten frem. I det sparsomme lys glimtede de indvævede tråde som frossent morgenlys. Anders trak den over hovedet, lod den glide ned over den tynde pyjamas, og trak så sin jakke udenpå. Den blå fjer stak han i lommen. Louise sov stadig – han kunne høre hendes rolige åndedræt gennem væggen. Godt. Det her måtte han gøre alene.

Trappen knirkede ikke. Entréen duftede af nat og støv. Anders listede forsigtigt cyklen ud af skuret, og hjulene raslede blidt mod gruset, da han trillede ned ad Solskrænten. Morgenhimlen hang lav og diset over Pivø, og da han drejede ud på Kløvervej, kastede gadelygterne stadig orange trekanter på asfalten.

Zoologisk haves hovedport tårnede sig op for enden af vejen. Den store smedejernslåge var låst med en tung hængelås, der

så ny og kold ud. Anders stillede cyklen og gik tæt på. Vesten sitrede kraftigere nu, en varm puls mod brystet. Han lagde hånden på låsen og tænkte på Mads. På hvordan Mads altid havde lukket ham ind gennem personaledøren med et smil og en pose gulerødder til gederne.

Låsen blev blød under hans fingre. Først som voks, så som noget køligere – en tyk, gennemsigtig gelé, der gav efter med et sagte *svup*, da han pressede hånden igennem. Hele hans krop fulgte efter, og pludselig stod han på den anden side. Porten var intakt bag ham. Låsen hang igen solid og metalgrå i kæden.

Stilheden slog imod ham. Ikke en almindelig stilhed – ikke den slags, man hører en tidlig morgen, hvor fuglene lige er begyndt at pippe. Det her var en *tom* stilhed. En ventende stilhed. Anders gik forsigtigt forbi det tomme billetkontor, hvor glasruderne var dækket af støv og gamle plakater. "PIVØ ZOO – Oplev dyrenes verden!" stod der med falmede bogstaver. Nogen havde klistret en hvid seddel hen over: "LUKKET INDTIL VIDERE."

Han fulgte den velkendte grus-sti mod elefanthuset. Under hans sko knasede småstenene alt for højt. Til venstre lå savanneindhegningen, hvor zebraerne plejede at græsse. Anders standsede. Zebraen stod der. Den græssede. Men den bevægede sig forkert – hovedet gik ned mod jorden i præcis samme bue hver gang, græsningen fulgte et rytmisk mønster, som var den der takt-dims musiklæreren har på klaveret i skolen. *Ned. Op. Ned. Op.* Uden at tygge. Uden at blinke.

Anders mærkede kulden krybe op ad ryggen. Han gik videre, hurtigere nu, forbi løveburet. Løven lå på sin sædvanlige sten. Den gabede. Og inde i gabet hørte han det – et svagt, metallisk *klik-klik-klik*, som når en gammel filmrulle kører i hak. Løvens kæbe lukkede sig med et ryk, og så gabede den igen. Præcis samme bevægelse. Præcis samme lyd.

"Hvad er det, der sker?" hviskede Anders.

Han løb nu, uden at ville løbe, forbi papegøjehuset, hvor de farvestrålende fugle sad på pinde og drejede hovederne i takt – *højre, venstre, højre, venstre* – som mekaniske legetøjsfugle. Deres øjne var sorte, blanke kugler uden liv. Anders mærkede panikken boble i maven, den samme kvalme, han kendte fra skolegården, når Uffe kom for tæt på. Men her var ingen Uffe. Her var noget meget værre.

Bag elefanthuset fandt han den. En grå metalkasse, halvt skjult bag en tjørnebusk, med et rødt logo, han ikke havde set før: en stram knytnæve omgivet af tandhjul. Under logoet stod der med små, præcise bogstaver: *Taskenplask Industries*. Og midt på kassen – en stor, rød knap. Den glødede svagt, som om den ventede på at blive trykket.

Anders tøvede. Vesten sitrede advarende mod brystet, men hans finger bevægede sig alligevel frem. Han måtte vide det. Han måtte forstå, hvad der var sket med zoo. Med dyrene. Med Mads.

Han trykkede.

Knappen gav et blødt *klik*. Og så – ingenting. I et sekund. To sekunder. Og så frøs verden. Zebraen stoppede midt i sin græsning, hovedet halvt nede mod jorden. Løven frøs med åbent gab, tungen halvt ude. Papegøjerne stivnede på deres pinde, næbbene på vid gab. Og deres øjne – alle dyrenes øjne – slukkede. Som små lamper, der blev afbrudt. *Klik-klik-klik* lød det fra løven, og så blev den tavs.

Robotter. De var robotter. Alle sammen.

Anders vaklede baglæns, hjertet hamrede så hårdt, at han kunne mærke det i halsen. Vesten under jakken var kold nu, iskold mod huden, som om magien trak sig tilbage. Han skulle væk. Han skulle finde Louise, han skulle –

Tunge skridt bag ham. Langsomme. Måltrettede. Gruset knasede under såler, der var for tunge til at være et menneskes.

"Jeg havde håbet, du ville komme," sagde stemmen. Den var blød og olieret, som en dør, der åbner ind til et rum, man ikke vil se. "Den lille dreng med den magiske vest. Hvor poetisk."

Anders vendte sig langsomt. Manden, der trådte ud fra skyggen af elefanthuset, var ikke høj, men han fyldte alligevel hele pladsen. Hans jakkesæt var mørkegråt og skræddersyet, og hans smil var bredt og glat som våd sæbe. Men det var hånden, Anders så. Den højre hånd, der strakte sig frem mod ham, var ikke af hud. Den var af metal – små, blanke plader, der gled over hinanden som skæl på en slange, med fingre, der endte i spidse, sølvfarvede negle.

"Ingenmann Taskenplask," sagde manden og bukkede let, som om de var til en fin middag. "Og du må være Anders. Mads talte så varmt om dig. Før han... forsvandt."

Anders trådte et skridt tilbage. "Hvor er Mads? Hvad har du gjort med dyrene?"

Taskenplask lo. Det var en tør lyd, som papir, der rives over. "Dyrene? De er her jo. Opgraderede. Effektiviserede. De spiser ikke, de sover ikke, de gør ikke oprør. Perfekte dyr til en moderne zoologisk have." Han slog ud med metalhånden. "De ægte dyr er... et andet sted. Under bedre forhold, kan man sige."

"Du har stjålet dem!"

"Stjålet? Jeg har investeret. Den her zoo var en ruin, før jeg overtog den. Nu er den fremtiden." Taskenplasks øjne gled over Anders' jakke, som om han kunne se lige igennem stoffet. "Men nok om det. Du har noget, jeg gerne vil have. Den vest, du har på. Giv mig den, og jeg skal sørge for, at du kommer helskindet hjem."

Anders pressede hænderne mod brystet. Vesten var stadig kold. "Den er min. Du får den ikke."

"Jeg spørger ikke."

Metalhånden skød frem. Anders kastede sig til siden, mærkede de kolde fingerspidser snitte jakkeærmet, og landede hårdt på gruset. Han forsøgte at tænke på noget godt, noget varmt, noget der kunne vække vesten – men alt, hvad

han kunne se, var de slukkede robotøjne og Taskenplasks glatte smil. Frygten lå som en knytnæve om hjertet. Magien svarede ikke.

"Den virker ikke, når du er bange, vel?" Taskenplask gik langsomt nærmere. "Det er altid problemet med godhjertede mennesker. De er så nemme at skræmme."

Anders kravlede baglæns, ryggen mod metalkassen. Taskenplask tårnede sig op over ham, metalhånden åbnede og lukkede sig med et sagte *klik-klik*. Præcis som løven. Anders pressede øjnene i og tænkte på det eneste, der altid havde gjort ham tryk. Mads' stemme. Mads' latter. Den blå fjer, der havde vist vej.

Og så – varme. Pludselig og gennemborende. Vesten eksploderede i et blændende lysglimt, så hvidt og skærende, at selv Taskenplask tumlede baglæns med et hvæs. Anders så det gennem sine lukkede øjenlåg – et gyldent, pulserende lys, der slog ud i alle retninger, og så Taskenplask, der holdt metalhånden op for ansigtet, mens han udtalte bandeord, Anders ikke forstod og som han aldrig ville turde gengive når mor hørte det.

Han ventede ikke. Han var på benene, før lyset døde ud, og han løb. Ikke mod porten – den var for langt væk – men mod det gamle hegn bag savanneindhegningen, hvor han vidste, der var en sprække mellem to pæle. Han pressede sig igennem, mærkede træværket flænse jakken, og så var han ude. Cyklen. Hvor var cyklen? Der. Han kastede sig på den og trampede af sted, mens Taskenplasks stemme rungede bag

ham:

"Løb du bare, lille Anders! Jeg ved, hvor du bor. Jeg ved, du har vesten. Og jeg har tålmodighed nok til at vente!"

Benene kørte af sig selv. Pivøs gader fløj forbi i et tåget spejlbillede – Kløvervej, Solskrænten, den gule muremestervilla, der pludselig lå foran ham som en redningskrans. Anders smed cyklen i græsset og stormede ind ad hoveddøren, op ad trappen, ind på værelset.

Louise sad på sengen. Hun rejste sig, da hun så ham. "Anders! Hvor har du været? Du er helt bleg – og din jakke er rykket i stykker –"

Han fik ikke vejret. Ordene væltede ud mellem gispene. "Dyrene... de er robotter. Alle sammen. Og opsynsmanden... han hedder Taskenplask... han har en metalhånd... og han ved, jeg har vesten."

Louise stirrede på ham. Hendes øjne var store og runde, og for første gang, siden de havde opdaget magien, så Anders sin storesøster være rigtigt bange. Hun sagde ingenting. Hun behøvede ikke. De vidste det begge to.

De måtte finde Mads, før Taskenplask fandt dem.

Udenfor var morgenlyset stadig gult og tungt, og et sted i den lukkede zoo stod metaldyrene stadig stille med slukkede øjne og ventede på at blive tændt igen.

En sølvfjer fra skyerne

Sølvfjeren lå på Anders' natbord.

Han havde ikke lagt den der. Faktisk havde han aldrig set den før, og alligevel vidste han med det samme, at den var hans – på samme måde som vesten havde følt sig rigtig, da han fandt den i vandkanten under sandet. Fjeren var længere end en almindelig fuglefjer, næsten som en lille dolk, og den skinnede med et lys, der ikke kom fra vinduet. Måneskin ramte den ikke. Natlampen var slukket. Alligevel glødede den svagt, som om nogen havde fanget en stjerne og hamret den flad.

Anders trak dynen op under hagen. Udenfor var natten stille – ikke den uhyggelige stilhed fra zoo tidligere på dagen, men en blød, dyneagtig ro, der lagde sig over Solskrænten 13. Han havde grædt, før han faldt i søvn. Louise havde siddet på sengekanten og klappet ham på ryggen, mens han fortalte om metalhånden, de døde robotøjne og manden, der kaldte sig Taskenplask. "Vi finder Mads," havde Louise sagt. "Jeg ved bare ikke hvordan."

Nu vidste Anders hvordan.

Fjeren sitrede.

Han rakte hånden ud, men før hans fingre nåede natbordet, skete der noget mærkeligt. Hans krop blev let. Ikke let som

når man hopper på en trampolin – let som når man er en sæbeboble, der slipper fra pinden. Dynen gled væk under ham. Madrassen forsvandt. Anders svævede.

"Hvad-" begyndte han, men stemmen kom ud som et hvisk, der druknede i luft.

Vinduet åbnede sig lydløst. Ikke med et ryk eller et *knirk*, men glidende, som om glasset trak sig til side for at gøre plads. Den kølige nattebrise strøg ind over hans bare arme, og så – uden at han kunne gøre noget ved det – flød han gennem vinduet og ud i mørket.

Pivø lå under ham som et tæppe af skygger og teglrøde tage. Gadelamperne ved havnen glimtede som små appelsiner. Han kunne se zoologisk haves mørke silhuet, og et øjeblik slog hjertet en ekstra gang af skræk – men så steg han højere, og zoo blev mindre, og pludselig var det hele bare en ø af lyspletter i et stort, sort hav.

Stjernerne kom nærmere. De lignede sukkerkorn, tænkte Anders – sådan nogle grove, hvide sukkerkorn, som mor dryssede på julekagerne. Han kunne næsten smage dem. Luften blev tyndere og køligere, og så ramte han skyerne.

De var ikke våde, som han havde forventet. De var bløde og duftede af vaskepulver. Anders lo – en lyd, der forsvandt i det hvide – og mærkede, hvordan skyerne bar ham opad som tusindvis af små puder, der puffede ham videre fra den ene til den næste. Det varede måske et minut. Måske en time. Tid føltes anderledes her, hvor der ikke var noget ur undtagen

hans eget hjerteslag.

Så brast han igennem.

Lyset ramte ham først – gyldent og varmt, som honning hældt ud over himlen. Anders landede blødt på græs, der duftede af kanel og nybagt brød. Han satte sig op og gned øjnene.

Det var Pivø Zoo.

Men ikke den Pivø Zoo, han kendte. Den her var... hel. Levende. Indhegningerne var ikke rustne, skiltene var ikke falmede, og overalt bevægede dyr sig frit omkring. Ægte dyr. En tiger strakte sig dovent i solen – *solen*, selvom det var nat – og gabte med et blødt *prrrr-aaaah*, der lød som en kat, der var blevet forstørret ti gange. Zebraer græssede på en skråning, hvor græsset var så grønt, at det næsten gjorde ondt i øjnene. En flodhest lå halvt nedsænket i en dam, der glimtede som flydende grøn smaragd, og små fugle – ægte, pippende fugle med hjerter, der bankede – fløj i spiraler over trætoppene.

"Velkommen, Anders."

Stemmen kom fra en blå ara, der sad på en gren lige foran ham. Fjerdragten glitrede som safirer, og øjnene – lyseblå og milde – så direkte på ham med en intelligens, der ikke burde findes i en fugl.

Anders åbnede munden, men nåede ikke at sige noget, før araen bredte vingerne ud. De voksede. Fjerene strakte sig, snoede sig, foldede sig udad og indad og blev til ærmer, til en

kappe, til et langt, gråt skæg, der nåede helt ned til jorden. Kroppen rettede sig op, benene blev længere, og pludselig stod der en gammel mand foran ham, iført en dybblå kutte og med et ansigt, der var rynket som et landkort over et meget gammelt land.

"Jeg er Mágiknupf," sagde manden. "Og du har båret min vest."

Anders så ned ad sig selv. Vesten sad der – han kunne ikke huske at have taget den på, men nu glødede brokademønstrene svagt i det gyldne lys. Trådene skiftede farve, som om de åndede.

"Er du..." Anders tøvede. "Er du ham, der har lavet den?"

"Det Magiske Råd skabte vesten for længe siden," sagde Mágiknupf og satte sig på en bænk, der ikke havde været der for et sekund siden. "Den blev vævet af positive intentioner og gode hjerters kraft. Dens formål var at beskytte dette sted – den ægte zoo – mod dem, der ville ødelægge den."

"Taskenplask," hviskede Anders.

Mágiknupf nikkede langsomt. Navnet lagde sig mellem dem som en skygge, selv i det gyldne lys.

"Ingenmann Taskenplask var engang en troldmand i Rådet. En dygtig en. Men han ville have mere – mere magt, mere kontrol, mere af alt. Han begyndte at stjæle andres kraft gennem mekaniske konstruktioner. Maskiner, der sugede magi ud af levende væsener og lagrede den i metal." Den gamle mands øjne blev fjerne. "Vi fratog ham hans egne

kræfter. Det er den strengeste straf, Rådet kan give. Men han fandt en anden vej."

"Teknologi," sagde Anders.

"Ja ... Teknologi og ondskab. En farlig kombination." Mágiknupf lænede sig frem. "Han har bygget en hær af robotdyr. Han har fanget de ægte dyr. Og han har taget min avatar – Mads – fordi Mads er nøglen til zoo's magi."

Anders' hjerte slog hårdt. "Mads er din... avatar?"

"Jeg kan ikke forlade dette sted," sagde Mágiknupf. "Den magiske kopi af Pivø er min post. Jeg vogter balancen herfra. Mads blev skabt til at gå ind i den virkelige verden, passe dyrene, være zoo's hjerte. Han ved det ikke selv. Han tror, han er en almindelig dyrepasser."

"Han er ikke almindelig," sagde Anders med fast stemme. "Han er min ven."

Mágiknupf smilede. Smilet fik hele hans ansigt til at folde sig ud i nye rynker, og for første gang lignede han ikke en mægtig troldmand – bare en gammel mand, der var glad for at høre noget rigtigt.

"Derfor kan du redde ham," sagde han. "Vesten valgte dig, Anders. Den virker kun for den, der bærer den med et godt hjerte. Taskenplask kan aldrig bruge den – han har intet godt tilbage i sit."

Han rakte hånden frem. I håndfladen lå sølvfjeren – den

samme, som Anders havde set på sit natbord, men nu glødede den kraftigere, pulserende, som et lille hjerte af lys.

"Denne fjer vil vise dig vej til Mads," sagde Mágiknupf. "Følg den, hvor den fører dig hen. Stol på den. Og stol på dig selv."

Anders tog fjeren. Den var varm og let, næsten vægtløs, men han kunne mærke et træk i den – som en usynlig snor, der allerede pegede et sted hen.

"Hvad hvis jeg bliver bange?" spurgte han stille.

"Det gør alle helte," sagde Mágiknupf. "Forskellen er, hvad de gør bagefter."

Det gyldne lys begyndte at blegne. Himlen over den magiske zoo trak sig sammen, skyerne rullede ind, og Mágiknupfs skikkelse blev gennemsigtig. Anders mærkede, hvordan græsset under ham opløstes, og et sug trak ham baglæns – ned gennem det bløde sky-tæppe, forbi de sukkerkornsglimtende stjerner, mod Pivøs mørke silhuet.

"Vent!" råbte Anders. "Hvordan ved jeg, at det ikke bare var en drøm?"

Mágiknupfs stemme kom langt borte fra, som et ekko gennem vat: "Det ved du, når du vågner."

Anders slog øjnene op.

Han lå i sin seng. Dynen var viklet om benene, og natteluften fra det åbne vindue fik gardinet til at bølge. Morgenlyset var

stadig blegt derude, gråt og ubeslutsomt. Alt var, som det plejede.

Undtagen hans hånd.

Den var knyttet om noget. Han åbnede fingrene langsomt, én efter én, og så på sølvfjeren, der lå i hans håndflade og glødede med et lys, der ikke kom fra vinduet.

Den var ægte.

Anders satte sig op. Hjertet hamrede, men ikke af frygt – af noget andet, noget han næsten havde glemt, hvordan føltes. Håb. Det dirrede i brystet som en lille motor, der lige var blevet startet. Han vidste, hvad han skulle gøre. Han vidste, at han måtte handle hurtigt, før Taskenplask fandt ham – for Taskenplask ledte, det var han sikker på. Men nu havde Anders noget, skurken ikke havde.

En vej.

Fjeren sitrede i hans hånd, og et svagt træk pegede mod vinduet – mod et sted derude, hvor Mads ventede.

Men hvordan skulle han nogensinde finde vej gennem en verden, han ikke kendte, med en fjer som eneste kompas?

Kloakker, koder og en genforening

Anders vågnede med en sitren i håndfladen, som om en lille elektrisk strøm løb gennem huden. Sølvfjeren lå klemmt mellem hans fingre, varm og levende, og dens bløde lys pulserede i takt med hans hjerteslag. Udenfor vinduet var himlen endnu kun morgengrå, men fjeren trak allerede utålmodigt mod ruden, som en hundehvalp der ville ud at gå.

Han satte sig op i sengen og mærkede vestens velkendte tyngde mod brystet. Den havde ligget under hovedpuden hele natten, og brokadetrådene glimtede svagt i halvmørket. Fjeren sitrede igen, mere insisterende denne gang, og pegede mod vinduet med en retning, der følte næsten kommanderende.

”Louise,” hviskede han og listede ind på sin søsters værelse.
”Louise, vågn op.”

Hun mumlede noget uforståeligt og trak dynen over hovedet. Anders satte sig på sengekanten og holdt fjeren frem. Dens lys kastede sølvglitrende reflekser på Louises væg, og langsomt stak hun hovedet frem.

”Hvad er det?” spurgte hun og gned øjnene. ”Er det en fjer?”

”Den kan vise vej til Mads,” sagde Anders. ”Jeg fik den i nat. Af Mágiknupf.”

Louise satte sig op og stirrede på fjeren. Mágiknupf .... “Ja, han

er troldmand” sagde Anders med en lidt tøende sikkerhed ”En troldmand gav dig en fjer i søvne? Anders, det giver jo ingen—”

Hun standsede midt i sætningen. Fjeren havde løftet sig fra Anders’ hånd og svævede frit i luften mellem dem, roterende langsomt om sin egen akse. Louise trak vejret ind med en hvæsende lyd.

”Okay,” sagde hun stille. ”Okay. Hvad skal vi gøre?”

De klædte sig på i tavshed. Anders tog vesten udenpå sin trøje, og Louise fandt sin jakke med de mange lommer – den hvor hun altid havde powerbank, ladekabel og en lille skruetrækker. Fjeren ventede ved hoveddøren, svævende i brysthøjde, og gled ud i morgenluften så snart Anders åbnede.

Udenfor var gaden tom og stille. Kun en enkelt solsort fløjtede et forsigtigt morgensignal fra en tagrende. Fjeren førte dem ned ad Solskrænten, forbi postkassen med den skæve låge, og ind på en smal sti bag det sidste hus. Her havde Anders aldrig gået før. Stien snoede sig mellem tjørnebuske og brændenælder, og duggen fra græsset gjorde deres bukseben våde.

”Det her fører ingen steder hen,” mumlede Louise og klappede en myg væk fra kinden.

Men fjeren standsede pludselig over en gammel jernrist, der lå gemt under en filtret måtte af efeu. Risten var tung og rusten, med mørke mellemrum mellem tremmerne, hvorfra en kølig, sur lugt steg op.

”En kloak,” sagde Louise og rynkede på næsen. ”Du kan ikke mene, vi skal derned.”

Anders så på fjeren. Den dirrede over risten og pegede lige ned. Han lagde hånden på vesten og tænkte på Mads’ smil, på gulerodslugten fra hans hænder, på den måde han altid havde sagt ”godt gået, Anders” uden at forvente noget til gengæld. Vesten varmede under hans fingre, og risten begyndte at skifte farve. Det rustne jern blev mørkere, blødere, og til sidst lignede det mere en tyk, gennemsigtig budding end metal.

”Hvordan—” begyndte Louise.

”Jeg tænkte på Mads,” sagde Anders. ”Kom.”

De kravlede ned i mørket. Stigen var fedtet og glat af fugt, og Louise tændte sin mobiltelefons lommelygte, så en hvid kegle af lys dansede hen over slimede mure. Vandet dryppede et sted i det fjerne med et rytmisk *dryp-dryp-dryp*, og under deres fødder var bunden dækket af et tyndt lag stillestående vand, der gav sig med et blødt *splat* for hvert skridt.

”Det her er virkelig ulækkert,” sagde Louise og holdt sig for næsen. ”Hvad er det for en lugt?”

”Råddenskab,” sagde Anders. ”Gammelt vand. Døde blade.”

Fjeren lyste svagt foran dem og kastede et sølvfarvet skær på de hvælvede mure. Kloakken snoede sig i alle retninger – forgreninger der forsvandt ind i bælgmørke sidegange, hvor ekkoet af deres trin kom tilbage forvrænget og fremmed. Men fjereren valgte altid én bestemt vej, og de fulgte den i tavshed,

mens Louises lommelygte afslørede edderkoppespind så store som viskestykker.

Efter hvad der følte som en evighed, standsede fjereren foran en massiv jernport. Den var gammel og dækket af indgraveringer – dyresymboler der snoede sig i cirkler og buer hen over den rustne overflade. En løve, en elefant, en zebra, en giraf, en slange og en ara.

”Der er ingen håndtag,” sagde Anders og trykkede mod porten. Den gav sig ikke en millimeter.

Louise trådte nærmere og lod lommelygten glide hen over symbolerne. Hendes øjne blev som små smalle sprækker, og hun trak vejret hurtigere.

”Vent lidt,” mumlede hun. ”De her dyr – de er ikke tilfældige. Se på rækkefølgen. Løve, elefant, zebra, giraf, slange, ara. Og se her – nogle af dem har lukkede øjne, andre har åbne.”

Hun pegede. Anders så det nu. Løvens øjne var to små streger, elefantens var åbne cirkler, zebraens var streger, giraffens var cirkler, slangens var streger, araens var cirkler.

”Det er binær kode,” sagde Louise og lød næsten begejstret. ”Lukkede øjne er nul, åbne er én. Så sekvensen er nul, én, nul, én, nul, én.” Hun tastede på sin telefon. ”Det er 42 i decimal. Eller måske... vent, rækkefølgen kan også være omvendt. Én, nul, én, nul, én, nul. Det er 21.”

Hun trykkede på symbolerne i rækkefølge – først elefanten, så løven, så giraffen, så zebraen, så araen, så slangen. Der skete

intet. Hun prøvede den modsatte rækkefølge. Stadig intet.

”Måske er det ikke rækkefølgen,” sagde Anders langsomt. ”Måske er det... mønsteret. Se – symbolerne sidder i en cirkel. Hvad hvis man skal trykke på alle dem med åbne øjne først?”

Louise nikkede. Hun trykkede på elefanten, giraffen og araen – de tre med åbne øjne. En dyb, rumlende lyd kom fra porten. Så trykkede hun på løven, zebraen og slangen. Rumlen blev til en metallisk skurren, og med et langt, klagende skriiiiig gled porten op.

”Godt tænkt,” sagde Louise og smilede skævt til ham.

Bag porten førte en smal stentrappe opad. Trinene var tørre her, og luften blev friskere for hvert skridt. Fjeren steg hurtigere nu, næsten ivrig, og da de nåede toppen af trappen, stod de i en stor, mørk lade. Træbjælker strakte sig over dem, og støvpartikler dansede i de få solstråler, der trængte gennem revner i væggene.

Og der, i bure langs laden, var dyrene.

Anders gispede. Den ægte zebra stod og gned sin sribede flanke mod tremmerne. Løven lå sammenkrøbet i et hjørne med sløve øjne. Giraffen måtte bøje nakken under det lave loft, og elefanten – elefanten var der også, stor og grå og virkelig. Araen Gøje sad på en pind og baskede træt med vingerne.

”Mads,” hviskede Anders.

Dyrepasseren sad på en halmballe midt i laden, med ryggen mod et bur. Hans tøj var beskidt, håret uglet, og kinderne var indfaldne. Men da han så Anders, spredte et smil sig over hans ansigt – det samme varme smil, som Anders havde savnet i dagevis.

”Anders,” sagde Mads hæst og rejste sig. ”Du fandt mig.”

Anders løb de sidste skridt og kastede sig i armene på dyrepasseren. Mads lugtede af sved og halm og noget surt, men under det hele var der stadig den svage duft af gulerødder og sæbe. Anders mærkede tårerne presse sig på, men han blinkede dem væk.

”Jeg vidste, du ville komme,” sagde Mads og holdt ham ud i strakt arm. ”Og du har Louise med. Godt. Godt tænkt.”

Louise var allerede i gang med at undersøge burenes låse. Hun rynkede panden og bankede på en lille sort boks, der sad monteret på hvert bur.

”Elektroniske låse,” sagde hun. ”Styret af et centralt system. Taskenplaks system, garanteret. Jeg kan måske hacke mig ind, men det vil tage tid.”

Anders mærkede vesten boble mod brystet. Varmen spredte sig ud i hans arme, ned i fingerspidserne, og han vidste instinktivt, at han kunne sprænge låsene op med et enkelt ønske. Men Mads lagde en hånd på hans skulder.

”Hvad sagde Mágiknupf?” spurgte han stille.

”At jeg skal stole på mit gode hjerte,” sagde Anders.

”Så gør det.”

Anders lukkede øjnene. Han tænkte ikke på Taskenplask, ikke på robotterne, ikke på sin egen frygt. Han tænkte på Fjante, elefanten, der altid havde rakt sin snabel ud efter ham ved zoo’s indgang. Han tænkte på Gøje, der havde lært ham at sige ”magi er for de modige”. Han tænkte på zebraens bløde mule og giraffens lange øjenvipper og løvens dybe, rumlende snorke.

Vesten glødede. Et varmt, gyldent lys strømmede ud fra brokadetrådene og fyldte laden med et skær, der føltes som solskin gennem honning. Lyset samlede sig om låsene, og med en række bløde *pop-pop-pop* forvandlede de elektroniske bokse sig til sæbebobler – skinnende, regnbuefarvede kugler, der svævede et øjeblik i luften, før de brast og efterlod intet andet end en svag duft af renlighed.

Burenes døre gled op. Dyrene rørte sig forsigtigt, som om de ikke helt troede på deres egen frihed. Fjante trådte først ud, med tunge, forsigtige skridt, og lagde sin snabel blidt på Anders’ kind.

”Vi må skynde os,” sagde Louise pludselig. Hendes stemme var skarp af uro. ”Hør.”

Anders lyttede. I det fjerne – svagt endnu, men umiskendeligt – lød en brummende motorlyd. Den voksede, blev dybere, og et øjeblik efter hørte de bildøre, der smækkede med hård,

metalliske klang.

”Taskenplasks folk,” sagde Mads. ”De kommer hver morgen for at tjekke låsene.”

Sølvfjeren, der stadig svævede ved Anders’ skulder, begyndte at blinke – hurtigt, advarende, som et fyrtårn i en storm. Louise greb Mads’ arm og støttede ham, da han vaklede mod udgangen.

”Vi kan ikke tage dyrene med på den måde,” sagde hun og så sig tilbage. ”De er for store. De vil blive opdaget med det samme.”

Anders så på fjeren, på de blinkende lysglimt, og på dyrene der stod frit i laden. Motorlyden kom nærmere nu – de kunne høre stemmer, hårde og kommanderende, og lyden af støvler mod grus.

”Vi må finde et sikkert sted,” sagde Louise og trak Mads med sig mod ladens bagdør. ”Måske derhjemme. Men først skal vi væk herfra.”

Anders nikkede. Han lagde hånden på vesten og mærkede dens kraft boble under stoffet, varm og levende og fuld af muligheder. Motorlyden var tæt nu – lige uden for laden.

”Jeg har en idé,” sagde han stille. ”Men vi skal skynde os.”

Lommen fuld af zoo

Lyden af motorer uden for laden var en tung, rumlende kontrast til den spinkle sitren, der løb gennem Anders' vest. Inde i laden havde der været stille nok til at høre elefanten ånde, men nu hamrede virkeligheden mod de rå bræddevægge som en knytnæve. Louise stirrede på ham med store øjne, hendes fingre krammede om Mads' skulder.

”Anders, de er her om tredive sekunder,” hviskede hun. ”Vi kan ikke gemme en hel zoo!”

Han hørte ordene, men de føltes fjerne. Varmen fra vesten voksede, pulserede i takt med hans hjerte, og i det øjeblik tænkte han ikke på motorlyden eller faren. Han tænkte på Fjante. På hendes bløde snabel, der altid havde puffet blidt til hans skulder, når han kom med gulerødder. På hvordan hun truttede af glæde, når Mads åbnede stalden om morgenen. På den tryghed, han altid havde følt ved at stå helt tæt på hendes varme, grå krop.

Jeg vil passe på dig, tænkte han. Jeg vil passe på jer alle sammen.

Vesten glødede. Et gyldent lys vældede frem mellem trådene i brokadestoffet, blødt som morgensol gennem honning. Anders rakte instinktivt hånden frem mod elefanten. Lyset samlede sig i en varm stråle, der omsluttede Fjante, og så skete det – *svup* – lyden var blid, nærmest munter, som en sæbeboble, der brister. Elefanten skrumpede. Først til

størrelse som en lænestol, så som en kat, så som en mus. På under tre sekunder stod hun på ladenes jordgulv, ikke større end Anders' tommelfinger, og truttede med en lyd så spinkel som en mygs summen.

”Hvad i...” Louises stemme døde ud.

Mads sank ned på knæ, hans trætte ansigt åbnede sig i et smil. ”Vesten,” mumlede han. ”Den lytter til dit hjerte, Anders.”

Anders turde ikke tøve. Motorlyden var lige uden for porten nu – en bildør, der smækkede, tunge skridt i gruset. Han vendte sig mod de andre dyr. Løven, der havde stået med sænket hoved og matte øjne, fangede hans blik. *Du skal være fri*, tænkte han, og *svup* – lyset favnede den store kat, og pludselig stod en lille, gylden killing på jorden og miavede forvirret. Giraffen blev en fingerlang figur med lange, spinkle ben, der vaklede komisk, før Anders forsigtigt samlede den op. Zebraen forvandlede sig til en størrelse som en sribet bille, der summede og forsøgte at kravle op på hans ærme. *Svup-svup-svup* – én efter én blev dyrene bittesmå, og Anders puttede dem nænsomt i lommerne på vesten, i foret på sin hue, i de dybe sidelommer på sine bukser. Hver lille skabning sitrede af liv mod hans hud.

”Kom nu!” Louise hev i ham. Hun havde allerede fået Mads op at stå, hans arm lå tungt over hendes skulder.

De smuttede ud gennem en revne i ladenes bagvæg, netop som hoveddøren flængede op med et metallisk skrig. Kolde stemmer råbte inde i mørket, men Anders, Louise og Mads var

allerede på vej ind mellem træerne, væk fra Udflyttergården, ind i skovens tætte, grønne tusmørke.

Stien var smal og snoet, dækket af våde bregner, der slog mod deres bukseben. Mads snublede for hvert tredje skridt, hans åndedræt var hæst og uregelmæssigt. Louise kæmpede for at holde ham oppe, hendes knoer var hvide om hans håndled. Anders løb bag dem, den ene hånd presset mod huen, så de små dyr ikke faldt ud. Han kunne mærke elefanten kravle rundt i uldforet, en lille, rund krop, der søgte tryghed.

Pludselig frøs Louise.

”Hvad er der?” hviskede Anders, men der så han det selv.

Tre skikkelser trådte frem bag et tykt egetræ, som var de vokset ud af barken. Uffe først, med sit onskabsfulde fjæs, der altid varslede noget grimt. Bag ham Birger og Ditlev, begge med hænderne begravet i lommerne og øjne, der funkede af noget, der lignede sult.

”Nå, lille Anders,” sagde Uffe. Stemmen var blød, næsten venlig, og netop derfor farlig. ”Vi har ledt efter dig. Helt siden du listede ud hjemmefra i morges.”

Anders mærkede kulden sprede sig fra maven og ud i fingerspidserne. Vestens glød dæmpedes, som om den også holdt vejret.

”Hvad vil I?” Louises stemme var skarp, men Anders hørte rystelsen bag ordene.

Uffe ignorerede hende. Hans blik var naglet til Anders' vest. "Den der. Den er magisk, ikke? Vi så det den anden dag. Du tryllede os op på en bil." Han tog et skridt nærmere. "Jeg vil have den."

"Den er min," sagde Anders. Ordene kom ud, før han nåede at tænke, små og skrøbelige, men der var noget i dem, han ikke havde hørt før – en lille, hård kerne af noget, der mindede om mod.

Uffes smil blev bredere. "Så siger vi det til ham. Den rige mand, der har overtaget zooen. Taskenplask. Jeg tror, han vil være meget interesseret i en dreng, der kan trylle."

Anders' hjerte hamrede så hårdt, at han var sikker på, de kunne høre det. Bøllerne havde magten nu – de vidste noget, der kunne ødelægge alt. Hvis Taskenplask fandt ud af, at Anders havde vesten, at han havde befriet dyrene, at han havde Mads...

"Du får den ikke," sagde han igen, højere denne gang.

Uffe lo. Lyden var tør og hård som grus under en sko. "Så tager vi den selv."

Han rakte hånden frem. Kasper og Mikkel begyndte at cirkle ind fra siderne, langsomt, som sultne katte om et såret bytte. Anders trådte baglæns, mærkede en trærod mod hælen, kunne ikke komme længere. Louise råbte et eller andet, men lyden druknede i suset for hans ører.

Og så lød der en lyd fra hans hue.

Truuuuuuuuuuuuuuuuut.

Den var dyb og rungende, en lyd, der slet ikke burde kunne komme fra en elefant på størrelse med en mus. Lyden rullede gennem skovbunden, fik bladene til at dirre, fik luften til at sitre. Uffe standsede midt i et skridt. Hans hånd hang i luften, frosset fast.

Vesten eksploderede i lys.

Et blændende, hvidt glimt skød ud fra Anders' bryst, så intenst, at træerne kastede skarpe, sorte skygger bagud. Uffe skreg som en stukket gris – et kort, forskrækket hyl – og alle tre bøller snublede baglæns, fægtede med armene, faldt over hinanden i et virvar af arme og ben og panik. Løvet på skovbunden hvirvlede op omkring dem i en lille, rasende storm.

”Løb!” skreg Louise.

De løb.

Grene piskede mod Anders' ansigt. Rødder greb efter hans ankler. Bag sig hørte han Uffes rasende råb, men de blev svagere og svagere, druknet af hans pressede åndedræt og den tunge, haltende lyd af Mads' skridt. De løb, indtil benene brændte, indtil lungerne skreg, indtil skoven åbnede sig og spyttede dem ud i en lille, solbeskinnet lysning.

Mads faldt sammen i græsset. Hans ansigt var gråt af udmattelse, sveden perlede på panden, og hans brystkasse

hævede og sænkede sig i stødvise ryk. Louise sank ned ved siden af ham, trak vejret i flængende hiv.

Anders stod alene midt i lysningen. Solen varmede hans nakke, men indeni var han kold. Han trak huen af hovedet og kiggede ned i den. Der, i uldforet, lå Fjante og kiggede op på ham med små, sorte øjne, der glimtede af tillid. Ved siden af hende kravlede løvekillingen rundt i en cirkel, før den fandt en behagelig stilling og rullede sig sammen. Giraffen stak sit lille hoved op over kanten af en lomme. Zebraen vrinskede et sted tæt på hans øre.

De var i live. De var hos ham. Men bøllerne vidste det nu. Uffe vidste det. Og Uffe ville gøre alvor af truslen – det vidste Anders med en isnende sikkerhed, der lagde sig som en klump af bly i maven.

”De fortæller det til Taskenplask,” sagde han stille. ”Ikke i morgen. Ikke om en uge. I dag.”

Louise så op på ham. Hendes ansigt var blegt, men øjnene var klare. ”Så må vi være hurtigere end dem.”

Mads løftede hovedet. Hans stemme var tynd og sprækket, men der var en mærkelig ro i den. ”Jeg ved, hvor vi skal gå hen.”

Anders kiggede på sin hue, på de små liv, der sitrede mod stoffet, og trak vejret dybt. Vestens glød var svag nu, næsten usynlig, men den var der stadig – en lille, varm puls mod brystet, som et hjerte, der nægtede at give op.

”Hvorhenne?” spurgte Louise.

Mads lukkede øjnene. ”Der er en dør. Bag det gamle egetræ i skovbrynet. Den fører ned til...” Han tøvede. ”Til stedet, hvor han styrer det hele.”

Anders mærkede kulden vige for noget andet – en dirrende, farlig beslutsomhed. Taskenplask havde taget zoen. Han havde taget dyrene, og han havde nær taget Mads. Nu ville han også have vesten. Og nu vidste bøllerne, hvem de skulle forråde Anders til.

”Så går vi derhen,” sagde Anders. ”Nu.”

Fjante truttede igen fra huen, en lille, spinkel lyd, der alligevel lød som et løfte.

Styringsrummets hemmelighed

Luften smagte af jord og gamle blade. Anders trak vejret ind gennem munden og mærkede den tunge, rå duft af skovbund lægge sig på tungen. Et sted bag ham pustede Louise anstrengt, mens Mads' tunge skridt slæbte sig gennem det visne løv.

"Jeg kan ikke gå længere," hviskede Mads. Stemmen var tynd og sprød som tørt papir. "Mine ben... de er som gele."

Anders standsede og vendte sig om. Huen med de små dyr pressede han tættere ind mod brystet. Han kunne mærke Fjantes lille snabel stikke ud gennem strikketøjet og snuse til morgenluften. "Vi er der snart," sagde han, selvom han ikke anede, om det var sandt. "Du sagde, det var bag det gamle egetræ."

Mads nikkede mat og pegede mod skovbrynet, hvor en kæmpemæssig eg strakte sine knudrede grene mod himlen. Stammen var tyk som en bil, og barken lignede nærmest rynket, gammelt læder. "Bag den. Under rødderne. En jerndør."

Louise lagde Mads' arm over sine skuldre. "Kom så, Mads. Du har klaret dig gennem et fangehul. Du kan også klare ti meter til."

De stavrede de sidste skridt frem til egetræet. Anders gik forrest og sparkede mos og visne blade til side med foden. Hans hjerte bankede hårdt i brystet, og vesten under jakken følte varm mod huden. Ikke den brændende varme, han havde mærket, da han tryllede dyrene små, men en blid, sitrende forventning. Som om vesten vidste, at noget vigtigt ventede.

”Her,” sagde Louise og slap Mads, der sank sammen mod træets stamme. Hun pegede på en forhøjning under mosset, hvor noget mørkt og rustent stak frem. ”Det ligner et håndtag.”

Anders rakte hende huen. ”Hold dem.”

”Hvad? Nej, Anders, hvad hvis—”

”Bare hold dem. De stoler på dig.”

Louise tog tøvende imod huen. Hendes øjne blev store, da noget lille og pelset bevægede sig derinde. ”Er det... er det løven?”

”Det er Leo,” sagde Anders og smilede skævt. ”Han er faktisk ret sød, når han er på størrelse med en lille hamster.”

Han greb fat i det rustne håndtag og trak. Først skete der ingenting. Så gav døren sig med et langt, klagende *knirk-knirk*, der lød som en gammel krage, der klagede over vejret. Under mosset åbenbarede sig en tung jerndør, der førte ned i mørket.

”Vent,” sagde Louise og rakte ham huen tilbage. Hun fiskede sin telefon op af lommen og tændte lommelygten. En skarp, hvid stråle skar gennem mørket og afslørede en smal vindeltrappe af metal, der snoede sig ned i jorden. ”Jeg går først.”

”Hvorfor dig?”

”Fordi jeg har lyset. Og fordi jeg er den eneste, der ikke er ved at besvime af udmattelse.” Hun sendte Mads et blik, der var hårdt, men alligevel blødt i kanterne. ”Bliv her, Mads. Vi kommer tilbage.”

Mads rystede på hovedet og trak sig op ad træstammen. ”Jeg bliver ikke her alene. Ikke igen.”

De gik ned i mørket. Trappen knirkede under deres skridt – *klang-klang-klang* – og for hvert trin blev luften koldere. Anders mærkede kulden krybe ind under jakken og lægge sig som en fugtig hinde over huden. Vesten sitrede, men svagere nu. Som om noget i dybet pressede magien tilbage.

Efter hvad der føltes som en evighed, nåede de bunden. Louise lyste rundt i rummet, og Anders gispede.

Styringsrummet var enormt. Det strakte sig så langt, at lyset fra Louises telefon ikke kunne nå væggene. Overalt blinkede computerskærme i kolde, blå og neon-grønne toner, og på hver eneste skærm var der overvågningsbilleder af zoo ovenover. Anders kunne se elefantanlægget, hvor en mekanisk elefant bevægede sig i stive, rykvise bevægelser. Løveburet,

hvor en robotløve gabede med tandhjul, der glimtede i kæberne. Girafstalden, hvor en giraf af metal og plastik tyggede drøv på kunstige blade.

”Det er sygt,” hviskede Louise. Hun gik langsomt gennem rummet, mens lyset fra hendes telefon dansede over skærmene. ”Han har udskiftet dem alle sammen. Hvert eneste dyr.”

Midt i rummet stod et centralt kontrolpanel – en halvcirkel af skærme og tastaturer med en stor, læderbetrukket kontorstol foran. På stolens ryglæn var der broderet et logo: en stram knytnæve, der knuste en tryllestav.

”Taskenplasks logo,” mumlede Anders. Han havde set det før. På brevet om zoo’s lukning. På den hvide varevogn, der holdt udenfor zoo den dag, Mads forsvandt.

Louise satte sig i stolen og lod fingrene svæve over tastaturet. ”Okay, din onde troldmand. Lad os se, hvad du gemmer.”

Hendes fingre begyndte at danse. *Klik-klik-klik* – lyden af taster, der blev trykket ned i hurtig rækkefølge, fyldte rummet. Anders stillede sig bag hende og så på, mens skærbilleder flimrede forbi. Koder. Firewalls. Adgangskoder. Louise arbejdede sig igennem dem alle sammen med en koncentration, der fik hendes pande til at rynke.

”Han har gemt det godt,” mumlede hun. ”Men ikke godt nok.”

Mads var sunket ned på gulvet med ryggen mod en serverblok. Hans øjne var halvt lukkede, men han fulgte

Anders med blikket. "Pas på," hviskede han. "Han er farlig. Taskenplask. Han er ikke bare en rig mand. Han er..."

"En troldmand uden magi," afsluttede Anders. "Det ved jeg godt. Mágiknupf fortalte mig det."

Mads' øjne spærredes op. "Mágiknupf? Du har mødt ham - personligt?" Det var først nu det gik op for Mads, at Anders havde været på besøg.

"I søvne. Bag skyen. Han gav mig en sølvfjer."

"Så er det sandt," hviskede Mads. "Jeg troede, det var en drøm. At jeg var... at jeg bare var mig."

Anders ville svare, men Louises stemme skar gennem rummet. "Jeg har det! Jeg har adgang til hans hovedfiler!"

På skærmen foran hende åbnede sig et dokument, der fik blodet til at fryse i Anders' årer. Det var en plan - en detaljeret, omhyggeligt udarbejdet plan - for noget, Taskenplask kaldte "Projekt Arken".

"Han vil erstatte alle verdens dyr," læste Louise højt, mens hendes stemme blev tyndere og tyndere. "Først zoo - det er hans lille test-laboratorie. Så alle zoologiske haver i Europa. Så nationalparkerne. Til sidst... naturen selv. Han vil bygge robotdyr, der kan kontrolleres, og sælge adgang til en kunstig verden, hvor han bestemmer, hvem der må se hvad."

"Han vil eje naturen," sagde Anders. Ordene smagte forkert i munden.

”Og det værste er,” fortsatte Louise og scrollede ned, ”at han allerede har investorer. Rige mennesker over hele verden, der har betalt milliarder for at få eksklusiv adgang til hans kunstige verden. Han bliver rigere end noget land i verden.”

Anders vendte sig væk fra skærmen. Hans blik faldt på en monitor i hjørnet af rummet – en enkelt skærm, der stod adskilt fra de andre. Billedet på den var anderledes. Ingen robotdyr. Ingen overvågning af zoen. I stedet viste den en lille, mørk celle, hvor en skikkelse lå sammenkrøbet på et stengulv.

”Louise,” hviskede han. ”Kom her.”

Hun rejste sig og gik hen til ham. Sammen stirrede de på skærmen. Skikkelsen i cellen bevægede sig svagt – en gammel mand med langt, hvidt skæg og en kappe, der engang havde været blå, men nu var grå af snavs. Omkring ham sitrede en svag, gylden kuppel, der slog gnister, hver gang han rørte ved den.

”Det er Mágiknupf,” sagde Anders. Stemmen var ikke mere end en hvisken. ”Han er fanget. Taskenplask har fanget ham.”

Vesten under jakken sitrede voldsomt. Anders kunne mærke den trække sig sammen og udvide sig, som om den trak vejret i korte, paniske stød. Gløden, der før havde været varm og gylden, flakkede nu som et stearinlys i træk.

”Men hvordan?” spurgte Louise. ”Du sagde, Mágiknupf var den mægtigste troldmand i verden. Hvordan kan Taskenplask

fange ham, når han ikke engang har magi?”

”Teknologi,” sagde Mads fra gulvet. Stemmen var svag, men klar. ”Kuplen er ikke magisk. Den er bygget af det samme metal, som dette rum er beklædt med. Det suger magi ud af alt levende.”

Anders mærkede kulden for alvor trænge ind i kroppen. Det var derfor, vesten opførte sig mærkeligt. Det var derfor, gløden flakkede. Rummet var en fælde – en gigantisk magi-dræber, bygget af metalplader, der åd al magi og efterlod ingenting.

Pludselig skar en lyd gennem stilheden. BEEP-BEEP-BEEP. En alarm. Rød, pulserende lys fyldte rummet, og alle skærmene flimrede samtidig.

”Han har opdaget os,” råbte Louise og løb tilbage til kontrolpanelet. ”Jeg skal have downloaded beviserne!”

Hendes fingre fløj over tastaturet igen, hurtigere nu, mens alarmen hylede og hylede. Anders stod som frosset fast og stirrede på skærmen med Mágiknupf. Den gamle troldmand så op, som om han kunne mærke, at nogen så på ham. Hans læber bevægede sig, men lyden nåede ikke gennem skærmen.

”Jeg har dem!” Louise stak telefonen i lommen og greb fat i Anders’ arm. ”Vi skal ud! Nu!”

Men det var for sent. Med et metallisk *klang* smækkede jerndøren i toppen af vindeltrappen. Lyden rungede gennem rummet som et skud. Så blev alle skærmene sorte på én gang

- undtagen én.

På den største skærm i midten af kontrolpanelet tonede et ansigt frem. Glat. Smilende. Med øjne, der var kolde som frossent stål.

"Velkommen, små mus," sagde Taskenplask. Stemmen var blød og olieret, som en dør, der ikke knirkede. "I har lige udløst fælden."

Anders pressede huen med dyrene ind mod brystet. Han kunne mærke Fjantes lille hjerte banke mod stoffet, hurtigt og bange. Løven kradsede svagt mod ulden. Giraffen rystede. Kun araen - den lille blå fugl, han næsten havde glemte, han havde puttet i huen - lå helt stille. Som om den ventede.

Vestens glød flakkede igen. Svagere nu. Meget svagere. Anders så ned og så, at brokadetrådene, der før havde skinnet som flydende guld, nu var grå og matte. Som om mørket i rummet trak magien direkte ud af stoffet.

"Du får dem ikke," sagde han, men stemmen rystede.

Taskenplask lo. En tør, raslende lyd, der mindede om en maskine, der gik i stykker. "Åh, lille ven. Jeg får alt, hvad jeg vil have. Det har jeg altid fået."

Han lænede sig tættere på kameraet, og for et øjeblik fyldte hans ansigt hele skærmen. Anders kunne se de små, røde blodårer i hans øjne. De smalle, blege læber, der krusede i et smil uden varme.

”Og ved I hvad det bedste er?” fortsatte Taskenplask. ”Jeg behøver ikke engang at gøre noget. Rummet klarer arbejdet for mig. Om en time er den vest så magtesløs som en våd avis. Og så kommer jeg og henter jer.”

Skærmen blev sort. Alarmen tav. Stilheden, der fulgte, var værre end larmen.

Anders stod med huen i hænderne og mærkede de små liv derinde – varme, skrøbelige, tillidsfulde. Han tænkte på Mágiknupf, fanget i sin celle. På Mads, der var sunket sammen på gulvet med lukkede øjne. På Louise, der stod med knyttede næver og stirrede på den slukkede skærm, som om hun kunne tvinge den til at tænde igen med viljen alene.

Og så forstod han det. Det, Mágiknupf havde sagt til ham i drømmen bag skyen. Det, han havde glemt i panikken og frygten.

Magien sad ikke i vesten. Den sad i hjertet. Og et godt hjerte kunne ingen metalplader suge kraften ud af.

Da vesten blegnede

Anders pressede hænderne mod briksen og skubbede fra med al sin kraft. De mekaniske arme strammede grebet om hans håndled – *klik-klik-klik* – som om de morede sig over hans forsøg på at slippe fri. Vestens brokadeguld flakkede, et sidste hostende lysglimt, før farven sivede ud af stoffet som vand af et badekar. Trådene blev grå. Livløse. Døde.

”Lad os få formaliteterne på plads,” sagde Taskenplask og trådte helt ind i rummet. Hans mekaniske hånd roterede langsomt ved håndledet, fingrene spilede sig ud og trak sig sammen i en rytme, der mindede om vejrtrækning. *Klik-klak. Klik-klak.* ”Rummet her er beklædt med et ganske særligt metal. Magi-hæmmende plader. Hver eneste væg, loftet, gulvet – selv luften I indånder er rensset for magiske partikler. Din lille vest har ikke en chance.”

Louise sparkede ud efter den mekaniske arm, der holdt hende fast. ”Du er syg i hovedet! Ved du godt, hvad vores far gør ved dig, når han finder ud af det her?”

”Jeres far?” Taskenplask trak på skuldrene og smilede sit glatte, olierede smil. ”Jeres far aner ikke, hvor I er. Ingen gør. Og om en times tid vil I ikke engang selv vide det. Ikke rigtigt.” Han stak hånden i lommen og trak tre små, blanke chips frem. De lå i hans håndflade som flade sølvdråber, hver på størrelse med et riskorn. ”Ved I, hvad det her er? Det er fremtiden. En lille chip i nakken, lige ind i hjernestammen, og vupti – så gør man præcis, hvad jeg beder om. Ingen smerte. Ingen

modstand. Bare ... lydighed.”

Mads løftede hovedet fra briksen. Hans stemme var hæs og sprød, men øjnene brændte. ”Du får aldrig kontrol over dem, Taskenplask. Aldrig.”

”Åh, Mads. Trofaste, forudsigelige Mads.” Taskenplask gik hen til ham og bøjede sig ned, så deres ansigter var tæt på hinanden. ”Du er en klon. En kopi. Skabt af en gammel mand, der gemmer sig bag en sky. Du har ingen fri vilje – du har aldrig haft det. Alt, hvad du tror, du føler, er programmeret ind i dig. Kærlighed til dyrene. Omsorg for drengen. Det er ikke ægte. Det er magi.”

Anders mærkede ordene som et slag i maven. Han så over på Mads, på de venlige øjne og de rynker, der lå omkring dem som solstråler. Det kunne ikke passe. Det måtte ikke passe.

”Du tager fejl,” hviskede Anders.

Taskenplask rettede sig op og lo – en tør, raslende lyd. ”Gør jeg? Se på ham. Han er træt. Udmattet. Hans krop er ved at falde fra hinanden, fordi Mágiknupf ikke længere kan opretholde forbindelsen. Uden magi er Mads ingenting. En dukke uden batterier.”

Louise havde fået sin telefon frem under briksen. Hendes fingre fløj over skærmen, mens hun forsøgte at finde et netværk, en bagdør, noget som helst. ”Kom nu, kom nu, kom nu,” mumlede hun.

”Signalet er blokeret,” sagde Taskenplask uden at vende sig

om. "Jeg har tænkt på alt, lille Louise. Du er dygtig – det må jeg give dig. Men du er stadig et barn. Og jeg har haft århundreder til at planlægge det her."

Han gik hen mod et panel på væggen og tastede en kode ind. En briks skød ud fra væggen med en hvæsende lyd, polstret i sort læder og udstyret med remme ved håndled og ankler. En lampe over briksen tændte og kastede et koldt, hvidt lys ned på den blanke overflade.

"Anders først," sagde Taskenplask. "Drengen med det gode hjerte. Det er næsten poetisk, ikke? Hjertet, der skulle redde jer alle sammen, bliver det første, jeg slukker."

De mekaniske arme løftede Anders fra gulvet og bar ham hen mod briksen. Han sprællede og sparkede, men armene var ubønhørlige. Vesten hang slapt ned over hans bryst, grå og fremmed, som om den tilhørte en anden. En dreng han ikke længere var.

"Husk hvad han sagde," hviskede Mads bag ham. Stemmen var så svag, at den næsten druknede i rummets metalliske summen. "Magien bor i hjertet. Ikke i vesten. Husk det, Anders. Husk det."

Anders blev presset ned på briksen. Remmene strammedes om hans håndled og ankler. Det kolde læder sugede varmen ud af ham. Han stirrede op i loftet, på de grå metalplader og de fire mekaniske arme, der hang slapt ned som sovende edderkopper. Et eller andet sted i rummet begyndte Taskenplask at nynne. En melodi, Anders ikke genkendte.

Gammel og fremmed.

”Ved I, hvad det værste ved at miste sin magi er?” spurgte Taskenplask, mens han trak en hvid kittel over skuldrene. ”Det er ikke magtesløsheden. Det er ydmygelsen. At blive dømt af sine egne. At blive sendt bort som en hund, der har bidt. Det Magiske Råd troede, de kunne knække mig. Men de glemte noget. De glemte, at magi ikke er den eneste vej til magt.”

Han trak en tynd, skinnende nål frem fra en steril pakke. Nålen fangede lyset fra lampen og blinkede som en iskrystal.

”Teknologi,” fortsatte han. ”Teknologi er ren. Præcis. Den svigter ikke. Den har ikke følelser. Den gør præcis, hvad man beder den om – hver gang.” Han lagde nålen på et lille metalbord ved siden af briksen. ”Og når jeg har chippet jer, vil I gøre det samme.”

Anders lukkede øjnene. Han prøvede at tænke på noget godt. Noget varmt. Fjante, der trompeterede i hans værelse. Leo, der spandt som en killing i hans hue. Mads’ latter, da elefanten truttede i skoven. Men panikken lå som en kold klo om hans bryst og klemte de positive tanker væk, før de kunne nå at blive til noget.

Magien bor i hjertet.

Han prøvede igen. Tænkte på Louises fingre, der dansede over tastaturet. På Sandras fnisen. På duften af gulerødder og sæbe.

Intet skete.

Vesten forblev grå.

”Nå,” sagde Taskenplask og tog nålen op. ”Skal vi begynde? Det gør lidt ondt i starten, men det går hurtigt over. Sammen med alt det andet.”

Anders mærkede tårerne presse på bag øjenlågene. Han ville ikke græde. Ikke foran Taskenplask. Ikke foran Louise. Men han kunne ikke holde dem tilbage. De trillede ned over tindingerne og ind i ørerne, varme og salte.

”Lad ham være!” råbte Louise. Hun hamrede næverne mod den mekaniske arm, der holdt hende. ”Tag mig i stedet! Jeg er ældre! Jeg ved mere! Jeg kan hacke systemer, du ikke engang aner findes!”

Taskenplask standsede og så på hende med ægte overraskelse. ”Interessant. Du tilbyder dig selv. Søskendekærlighed. Rørende.” Han gik hen mod hende, nålen stadig i hånden. ”Men du skal ikke være bange, lille Louise. Du får også din chip. Og når du er gammel nok – om ti, femten år – så kan vi tale om en mere ... hvad kan vi kalde det ... permanent ordning. Jeg har brug for en kone. En, der kan tænke. En, der kan hjælpe mig med at styre mit imperium.”

Louise spyttede på ham.

Spyttet landede på hans kind og gled langsomt ned over huden. Taskenplask tørrede det væk med bagsiden af sin mekaniske hånd, langsomt og omhyggeligt.

”Den slags,” sagde han stille, ”vil vi træne væk.” Han lod sine

metalliske fingre glide henover Louises kind.

Han vendte tilbage til Anders. Nålen funkede under lampen. Anders kunne se den nærme sig, centimeter for centimeter, et sølvfarvet punkt der voksede og voksede indtil det fyldte hele hans synsfelt.

Og så – piip.

Lyden var så svag, at den næsten ikke var der. En lille, spinkel tone. Som en fugl, der kalder på sin mor.

Piip.

Den kom fra hans hue. Huen, han stadig havde på hovedet. Huen med dyrene. Huen med Leo og giraffen og zebraen og ...

Den blå ara.

Han havde glemt den. I panikken og frygten havde han glemt, at den lille blå fugl lå derinde, gemt mellem løvepels og girafpletter.

Piip.

En varm strøm af lys pulserede gennem huen. Det var ikke kraftigt – ikke som vestens eksplosioner af guld. Det var blidt. Nænsomt. Som en hånd, der lægger sig på en pande for at tjekke om man har feber.

Vesten på Anders' bryst sitrede. En enkelt tråd glødede op – svagt, gyldent – før den slukkede igen. Men den havde været der. Et hjerteslag af lys.

Taskenplask standsede. Hans øjne gled over Anders' krop, søgende. "Hvad var det?"

"Hvad var hvad?" spurgte Anders og prøvede at holde stemmen rolig.

"Der var noget. Et lysglimt." Taskenplasks mekaniske hånd knyttede sig om nålen. "Du har ikke mere magi. Rummet har suget det hele ud. Vesten er død."

Anders mærkede varmen fra huen brede sig ned over nakken. Den var ikke stærk nok til at redde ham. Ikke endnu. Men den var der. Et lille, blå hjerte, der bankede mod hans hovedbund.

"Du tager fejl," sagde han. Stemmen rystede, men ordene stod fast. "Om Mads. Om magien. Om alt."

Taskenplask smilede, men smilet nåede ikke øjnene. "Sikke en modig lille dreng. Men mod uden magt er bare dumdristighed. Og dumdristighed er farligt. Det kan man dø af."

Han løftede nålen igen. Den var så tæt nu, at Anders kunne se sin egen refleksion i metallet – et forvrænget spejlbillede af en bange dreng på en briks.

"Anders!" råbte Louise. "Gør noget!"

Inde i huen rørte araen på sig. Anders kunne mærke de små kløer kradse let mod hovedbunden, kunne mærke vingerne folde sig ud – langsomt, forsigtigt – som om fuglen testede, om der var plads nok. Bløde dun strøg mod hans isse.

Vesten glødede igen. En enkelt tråd mere. Og endnu en. Et svagt, gyldent netværk, der spredte sig som morgensol gennem et vindue.

Taskenplask så det ikke. Hans øjne var fikseret på Anders' nakke, på det punkt hvor nålen skulle trænge ind. Hans mekaniske hånd summede sagte, klar til at føre nålen ind på plads.

"Bare rolig," hviskede han. "Det er snart overstået."

Nålen rørte huden.

Og inde i huen foldede araen vingerne helt ud.

En ara folder sig ud

"Du rører ham ikke!"

Det var Louise, der råbte. Hendes stemme skar gennem rummet som en kniv, men nålen fortsatte sin ubønhørlige rejse mod Anders' nakke. Han kunne mærke kulden fra metalspidsen, en isnende prikken mod huden, og han klemte øjnene hårdt i.

Så skete det.

Fwoosh.

En blændende blå kuppel af lys skød op omkring dem. Anders mærkede varmen, før han så den – en bølge af gyldent og azurblåt, der væltede ud fra huen på hans hoved og slog nålen til splinter med et syngende *ping*. Taskenplask blev slynget baglæns som en test-dukke, hans krop ramte kontrolpanelet med et metallisk *krash*, og gnister spredtes ud over betongulvet.

Anders lukkede øjnene op.

Araen foldede sig ud. Ikke langsomt, ikke forsigtigt – men som en eksplosion af fjer og lys. De blå vinger strakte sig bredere og bredere, indtil de fyldte hele rummet, og fjerdragten begyndte at smelte. Fjerene flød sammen, strakte sig, omformede sig til stof – en lang, bølgende kappe i samme dybe blå farve. Og midt i lyset stod en skikkelse, høj og rolig, med et langt gråt skæg, der bølgede i en usynlig brise.

"Mágiknupf," hviskede Anders.

Troldmanden så på ham med milde, lyseblå øjne – de samme øjne som araen havde haft, indså Anders nu. De samme øjne som Mads. Mágiknupf nikkede langsomt, og et lille smil spillede i mundvigene under skægget.

"Du har båret mig længe nu, Anders," sagde han. Stemmen var dyb og blød på samme tid, som fløjl over sten. "Lige siden du fandt vesten. Jeg har ventet på det rette øjeblik."

Taskenplask kæmpede sig op fra gulvet. Hans mekaniske hånd gnistrede og sitrede ukontrolleret, og hans øjne var vilde af raseri. "Du!" hvædede han. "Du skulle være fanget! Kuplen – metallet – den dræner al magi!"

Mágiknupf vendte sig langsomt mod ham. "Metal kan ikke dræne det, der kommer indefra," sagde han roligt. "Det ved du, Taskenplask. Eller rettere – det ville du vide, hvis du nogensinde havde besiddet ægte magi."

Anders så ned ad sig selv. Vesten på hans bryst glødede. Ikke svagt og flakkende som før, men stærkt og gyldent, som en lille sol var blevet tændt inde i brokadetrådene. Han kunne mærke varmen brede sig fra brystet og ud i fingre og tæer, en sitrende, levende fornemmelse, der ikke havde noget med vesten at gøre. Det kom indefra. Fra ham.

Kniit-knit-knit.

De magihæmmende metalplader på væggene begyndte at slå revner. Fine sprækker løb hen over de blanke overflader som

is, der bryder op om foråret, og et svagt, gyldent lys sivede ud gennem sprækkerne.

"Sandheden er," fortsatte Mágiknupf og pegede på Taskenplask med en lang, kroget finger, "at du aldrig har været en rigtig troldmand. Du blev fordrevet fra Det Magiske Råd for århundreder siden, fordi du ikke kunne frembringe så meget som en gnist af ægte magi. Al din kraft var stjålet, lånt, konstrueret."

Taskenplasks ansigt fortrak sig i et hadefuldt grin. "Løgn! Jeg var den mægtigste – jeg kunne have regeret hele den magiske verden!"

"Du kunne ikke tænde et stearinlys med magi," sagde Mágiknupf stille. "Din mekaniske hånd er en desperat erstatning for den kraft, du aldrig besad. Og dette –" han slog ud med armen mod kontrolrummet, mod skærmene, mod de blinkende dioder og summende maskiner – "dette er dit forsøg på at bygge en magt, du aldrig har haft."

Louise havde rejst sig. Hun stod ved siden af Anders, og hendes hånd fandt hans. Fingrene var kolde, men grebet var fast. Anders så op på hende, og hun så tilbage med et blik, han aldrig havde set før – ikke skeptisk, ikke drillende, men fyldt med en stille, stædig stolthed.

"Sammen," sagde hun lavt.

Han nikkede.

Taskenplask famlede i lommen og trak en lille, sort

fjernbetjening frem. "I tror, I har vundet?" snerrede han. "Jeg har stadig kontrol over robotterne! Hvert eneste dyr i zoo adlyder mig – jeg kan lade dem flå jer i småstykker!"

Hans tommelfinger ramte knappen.

Mágiknupf viftede med hånden, en næsten doven bevægelse, som om han viftede en flue væk. Fjernbetjeningen i Taskenplasks hånd opløstes til fint, gråt støv, der dryssede ned mellem hans fingre.

"Teknologi uden hjerte er lige så magtesløs som magi uden kærlighed," sagde troldmanden. "Det burde du have lært for længe siden."

Anders mærkede varmen i brystet vokse. Han tænkte på Fjante – på den varme, rynkede snabel, de kloge øjne, den sagte trutten, når han kom med gulerødder. Han tænkte på Mads, der altid havde været der, altid havde lyttet, altid havde duftet af gulerødder og sæbe. Han tænkte på Louise, der stod her nu, midt i et magisk opgør, og holdt ham i hånden som om det var det mest naturlige i verden.

Og han forstod.

"Det har aldrig været vesten," sagde han højt. Ordene kom af sig selv, klare og sikre. "Det har været mig. Hele tiden."

Mágiknupf så på ham med et blik, der rummede både varme og vemod. "Vesten var kun en nøgle," sagde han. "Døren var altid din egen at åbne. Magien i det gode hjerte kan ikke gives eller tages – den kan kun vækkes."

Taskenplask krympede sig i hjørnet. Uden sin fjernbetjening, uden sin mekaniske hånds funktioner, uden sine robotter, lignede han pludselig ikke længere en mægtig skurk. Han lignede en lille, bitter mand i et alt for stort kontrolrum.

"Det Magiske Råd dømte dig til at leve uden magi," sagde Mágiknupf og trådte et skridt nærmere. "Du valgte at fylde tomrummet med kulde og kontrol. Men i dag er det slut."

Han løftede sin stav. Den var af mørkt træ, kroget og gammel, og for enden sad en sten, der lyste i samme blå farve som araens fjer. En dyb, dirrende tone begyndte at fylde rummet – ikke en lyd, der kom udefra, men en vibration, der syntes at komme fra selve luften, fra væggene, fra jorden under dem.

Anders kunne mærke den i brystet. Den summede i takt med vestens glød, i takt med hans eget hjerte.

"Taskenplask," erklærede Mágiknupf, og hans stemme rungede med en kraft, der fik metalpladerne til at dirre, "din tid er forbi. Retfærdigheden vil ske fyldest – ikke gennem had, men gennem den magt, du selv har misbrugt."

Taskenplasks skikkelse begyndte at flimre. Konturerne af hans krop blev utydelige, bølgede som varm luft over asfalt. Han åbnede munden for at råbe, men der kom ingen lyd – kun en tynd, fløjtende hvæsen, der døde bort i den dirrende tone.

Louise klemte Anders' hånd hårdere. "Hvad sker der med ham?" hviskede hun.

"Forvandling," sagde Mads stille. Han havde rejst sig fra baren

og stod nu ved siden af dem, stadig bleg, men med rank ryg. "Den ultimative straf i den magiske verden. Man bliver det, man i sit inderste er."

Anders stirrede på den flimrende skikkelse. Taskenplasks form trak sig sammen, krympede, ændrede proportioner. Den mekaniske hånd smeltede ind i kroppen, og noget mørkt og skinnende begyndte at tage form.

Mágiknupfs stav dirrede, og tonen steg til et klimaks – og så, lige så pludseligt som det var begyndt, stoppede det.

Stilheden, der fulgte, var øredøvende.

Anders så ned. Hvor Taskenplask havde stået, lå nu en lille, skinnende skikkelse på gulvet. Den bevægede sig svagt, og et elektronisk *pip* lød i stilheden.

Louise bøjede sig frem. "Er det ... en pingvin?"

Det var det. En lille, mekanisk pingvin med blanke, sorte vinger og et forvirret udtryk i de røde diode-øjne. På hovedet balancerede et lille, skævt diadem, og omkring den buttede krop var spændt en lyserød tylskørt, der raslede svagt, når den bevægede sig.

Mads udstødte en lyd, der lød som en blanding mellem et gisp og en latter. "En prinsessepingvin."

Mágiknupf sænkede staven. "Han skal for evigt klædes ud som prinsesse til børnefødselsdage," sagde han tørt. "Det forekom mig passende."

Anders mærkede latteren boble i maven. Den startede som en kildren, voksede til en sitren, og så brast den ud af ham – en høj, lettet, overrumplende latter, der ragede i det ødelagte kontrolrum. Louise lo med, en sjælden, åben latter, og selv Mads trak på smilebåndet, selvom hans øjne stadig var trætte.

Pingvinen på gulvet udstødte et forarget *pip* og trippede rundt i en lille, desperat cirkel, mens tylskørtet raslede.

Men midt i latteren mærkede Anders noget andet. Vestens gyldne glød var stadig der, varm og levende mod brystet, men den mindede ham om noget. Arbejdet var ikke slut. Dyrene – de ægte dyr – var stadig små, stadig gemt i hans hue, stadig ventende.

Han så op på Mágiknupf. Troldmanden mødte hans blik og nikkede langsomt, som om han kunne læse tankerne.

"Der er mere at gøre," sagde Anders.

"Ja," sagde Mágiknupf. "Men ikke mere, end du kan klare."

Anders mærkede Louises hånd i sin, varm nu, og han mærkede varmen i sit eget bryst – en stille flamme, der ikke længere var afhængig af brokadetråde eller magiske genstande. Den var hans. Den havde altid været hans.

Han trak vejret dybt og så mod vindeltrappen, der førte op mod overfladen, op mod zoo, op med dyrene, der ventede.

"Lad os gøre det færdigt," sagde han.

En mekanisk pingvin til evig tid

Det var ikke slut endnu.

Tanken slog ned i Anders, selvom latteren stadig boblede i maven over den lille mekaniske pingvin, der stod på kontrolpanelets glatte overflade og udstødte et fortvivlet elektronisk *pip*. Diademmet glimtede i det skarpe lys fra de sprækkede lysstofrør, og tylskørtet stod stift ud til alle sider. *Klir-klir-klir*, sagde pingvinens små metalvinger, da den forsøgte at bevæge sig.

Mágiknupf sænkede sin stav. Det lange grå skæg bølgede, som om en usynlig vind stadig legede med det, og hans lyseblå øjne – de samme øjne som Mads’ – hvilede på den lille skabning med et udtryk af gammel retfærdighed. “Ingenmann Taskenplask,” sagde troldmanden, og stemmen fyldte det underjordiske rum som varm honning, “du skal fra denne dag og for evigt klædes ud som prinsesse til børnefødselsdage. Hver lørdag. Hele året. Det er din nye tilværelse.”

Pingvinen peb. Et tyndt, klagende lydspor, der knitrede i slutningen.

Louise fnøs. “Den lyder som min gamle Game Boy, når batterierne er ved at dø.”

Anders kunne mærke sin søsters hånd i sin. Hendes fingre var

kolde, men grebet var fast. Hun havde stået der hele tiden, lige ved siden af ham, også da nålen var på vej mod hans hals. Også da hun havde tilbudt sig selv i hans sted. Han klemte hendes hånd tilbage og mærkede en varme, der ikke kom fra vesten.

Men vesten glødede. Han så ned ad sig selv. Den slidte brokade var stadig for det meste grå, men en enkelt guldtråd lyste svagt over hans hjerte. En påmindelse. Arbejdet var ikke færdigt.

“Dyrene,” sagde han. Stemmen kom lidt hæsere, end han havde regnet med. “De er stadig små. De er stadig ...”

Mágiknupf nikkede. “De venter på dig, Anders. Det har de gjort hele tiden.”

Mads rejste sig fra væggen, hvor han havde siddet og samlet kræfter. Han lignede stadig sig selv – det venlige ansigt, hænderne der duftede af gulerødder og sæbe igen – men der var noget nyt i hans blik. En viden. En ro. “Jeg går med jer op,” sagde han. “Jeg har været væk fra zoo alt for længe.”

Anders slap Louises hånd og rakte ud efter den mekaniske pingvin. Den trippede baglæns med små, stive skridt, men han fik fat om den. Metallet var overraskende varmt. “Hvad gør vi med ... den her?”

“Tag den med op,” sagde Mágiknupf. “Zoo’s Børnefødselsdage begynder på lørdag.”

Louise lo. Det var en kort, overrasket latter, som om hun ikke

havde regnet med, at hun stadig kunne le. “Gemmer du den i gaveboden?”

“Den får sin egen lille scene,” sagde Mágiknupf. “Med lyserød baldakin.”

Pingvinen peb igen. Længere denne gang. Mere desperat.

Anders puttede den i lommen på sin jakke. Den summede svagt mod hans lår, som en mobiltelefon på lydløs. “Okay,” sagde han. “Lad os gå op.”

Vindeltrappen var smallere, end han huskede. Trinene sang under deres fødder – *ding-ding-ding* – og det kolde metal rystede en smule for hvert skridt. Louise gik lige bag ham, og han kunne høre hende mumle noget om statisk elektricitet og jordforbindelse. Mads kom sidst, med Mágiknupf svævende lige over trappetrinene, som om tyngdekraften var en valgfri ting for gamle troldmænd.

Lugen op til overfladen var stadig åben. Dagslyset væltede ned som flydende sølv, og Anders måtte knibe øjnene sammen, da han kravlede ud. Græsset var vådt under hans hænder. Duggen sad endnu, selvom formiddagssolen allerede hang lavt over trætoppene. Luften duftede af jord og våde blade og et strejf af noget, der måske var elefant.

Zoo lå stille foran dem. Tom. Forladt. Men ikke død.

Anders rejste sig og børstede jord af knæene. Han kunne

mærke de små dyr i sin hue, før han hørte dem. En sagte piben. Små poter, der trippede mod uldgarnet. Han tog forsigtigt huen af og kiggede ned i den. Der lå de. Alle sammen. Miniature-elefanten Fjante, så lille at hans snabel knap var på størrelse med en tommelfinger. To pingviner, der lignede små sort-hvide vatkugler. En giraf, hvis hals snoede sig op langs huens kant. En zebra, der stod helt stille og kiggede op på ham med blanke, sorte øjne.

“Vi er her,” hviskede Anders. “Vi er tilbage.”

Fjante truttede. Lyden var så tynd, at den næsten forsvandt i vinden, men Anders hørte den. Han hørte den helt inde i brystet.

“Hvor skal jeg stille mig?” spurgte han og så sig omkring.

Mágiknupf pegede med sin stav mod elefantindhegningen. Det store, tomme anlæg med den mørke dam og de slidte klippesten. “Der. Hvor Fjante hører til. Tænk på ham, Anders. Tænk på, hvordan han var. Hvordan han skal være igen.”

Anders gik derhen. Hans sko knasede mod gruset på stien. Louise fulgte med, men standsede et par skridt bag ham. Hun sagde ingenting. Hun bare stod der, med armene over kors og det der skeptiske blik, der nu var blandet med noget andet. Noget der lignede forventning.

Mads stillede sig ved siden af hende. “Han kan godt,” sagde han lavmælt.

“Det ved jeg,” sagde Louise.

Anders lukkede øjnene. Han tænkte på Fjante. Ikke på miniature-Fjante i huen, men på den rigtige Fjante. Den store, grå elefant med de rynkede knæ og de kloge øjne, der altid så ud, som om de forstod alt, hvad Anders sagde. Han tænkte på den varme, støvede lugt af elefanthud. På snablen, der kunne være så blid, når den tog en peanut-småkage fra hans håndflade, at det næsten kildede. På de tunge skridt, der fik jorden til at ryste når Fjante kom gående gennem indhegningen.

Han tænkte på alle de gange, han havde stået her. Efter skoletid. Når dagens mobning stadig sad som en kold klump i maven. Fjante havde altid været der. Havde altid set på ham med de der øjne, der sagde: *Du er okay. Du er nok.*

Vesten glødede.

Anders mærkede varmen sprede sig fra brystet og ud i fingrene. Det var ikke den voldsomme, eksplosive magi fra før. Det var noget blidere. Noget der flød som varmt vand gennem hans krop. Han åbnede øjnene og så en gylden tåge stige op fra vesten. Den bølgede udad, blidt og langsomt, som morgentåge over en mark.

“Kom,” hviskede han. “Kom tilbage.”

Tågen fandt huen i hans hånd. Den snoede sig ned mellem de små dyr, og et efter et begyndte de at gløde. Først Fjante. Så pingvinerne. Giraffen. Zebraen. Alle de andre, hvis navne han ikke engang kendte, men hvis hjerter han kunne mærke som små, bankende prikker i tågen.

Svisj-svisj-svisj.

Lyden var som vinden i blade. Som bølger, der trak sig tilbage over sand. Dyrene løftede sig ud af huen, båret af den gyldne tåge, og svævede gennem luften mod deres indhegninger. Anders så Fjante glide gennem luften – stadig lille, stadig på størrelse med en tommelfinger – og lande blødt på græsset inde i elefantindhegningen.

Så begyndte deb at vokse.

Det skete ikke hurtigt. Det var som at se en blomst folde sig ud. Fjantes krop strakte sig, fyldtes ud, fik vægt og masse og virkelighed. Den grå hud blev rynket og ægte. Snablen snoede sig, og de små, kloge øjne åbnede sig helt. Benene blev tykke som søjler. Ørerne blev store som sejl og baskede en enkelt gang som for at hilse på verden.

Og så stod han der. Fjante. I fuld størrelse. Sund og rask og virkelig.

Den truttede af højlydt velbehag. Lyden rungede ud over zoo, dyb og fyldig og fuld af liv, og ekkoet kastede sig mellem bygningerne som en hilsen til hele Pivø.

Anders løb. Han vidste ikke, at han løb, før han allerede var henne ved indhegningens lave mur og kravlede over den. Fjante kom ham i møde med tunge, rystende skridt, og snablen strakte sig ud og rørte Anders' kind. Den var varm. Og blød. Og ægte.

“Fjante,” hviskede Anders og kastede sig om elefantens snabel.

“Du er her. Du er her igen.”

Bag ham voksede de andre dyr. Svisj-svisj-svisj – pingvinerne plumpede i vandet med små, fornøjede plask. Giraffen stod pludselig på sine lange, vakkelvorne ben og strakte halsen mod de højeste grene. Zebraen vrinskede og galoperede en runde i sin indhegning, som om den skulle prøve benene af. Hele zoen vågnede. Fuglefløjt blandede sig med brøl og piben og trutten, og luften summede af liv.

Louise kom hen til indhegningen. Hun standsede ved muren og så på Anders med et blik, han ikke kunne tyde. “Du ... du gjorde det,” sagde hun. “Du tryllede dem store igen.”

“Jeg tænkte bare på dem,” sagde Anders. “På hvordan de var.”

Mads lagde en hånd på hans skulder. Hånden var varm og fast og duftede af sæbe. “Det er den bedste magi, Anders. Den der tænker på andre.”

Mágiknupf svævede hen ved siden af Mads. De to ansigter – det unge og det gamle – lignede hinanden så meget, at det gav et sug i Anders’ mave. “Vesten har tjent sit formål,” sagde troldmanden. “Dens magi var aldrig i trådene. Den var i dig. Den har altid været i dig.”

Anders så ned ad sig selv. Vestens gyldne tråde glødede stadig, men svagere nu. Som et lys, der langsomt brænder ud. Han vidste, hvad han skulle gøre. Han havde vidst det, lige siden Mágiknupf foldede sig ud af araen.

“Jeg vil gemme den,” sagde han. “Her i zoen. Sammen med

dig, Mads.”

Mads nikkede. “Jeg kender et sted. Et sikkert sted.”

“Men ikke i dag,” sagde Louise og trak sin telefon frem. Skærmen lyste op, og hendes fingre fløj over den. “I dag skal vi åbne zoo. Jeg har lige sendt en besked til Pivø Folkeblad. Og til kommunen. Og til ... stort set alle.”

Anders smilede. Det føltes nyt. Det føltes som noget, han ikke havde gjort i lang tid. “Godt,” sagde han. “For jeg har en pingvin, der skal have sin egen scene.”

Han rakte ned i lommen og tog den mekaniske pingvin frem. Den glimtede i sollyset. Diademmet sad stadig på skrå som limet til pingvinens hoved, og tylskørtet var blevet en smule krøllet. Pingvinen åbnede næbbet og udstødte et opgivende *pip*.

Louise grinede. “Den skal have lyserød baldakin, sagde du?”

“Og en trone,” sagde Mágiknupf. “Prinsesser skal have troner.”

Fjante truttede igen, og denne gang lød det næsten som latter. Anders lænede sig ind mod elefantens varme, rynkede hud og kiggede op mod himlen. Skyerne drev langsomt forbi, hvide og bløde som vat. En af dem – den største, den der hang lige over zoo’s tårn – havde en form, han genkendte. Tårne. En borgmur. Et højt, smalt vindue.

Han vidste, at Mágiknupf snart ville tage derop igen. Bag skyen. Til den magiske kopi af Pivø, hvor slottet lå. Men ikke endnu. Ikke før alt var på plads.

Anders trak vejret dybt. Luften smagte af græs og elefant og noget sødt, der måske var peanut-småkager. Han var ikke længere bange. Han vidste ikke præcis, hvornår frygten var forsvundet. Måske da nålen knækkede. Måske da Mágiknupf foldede sig ud. Måske allerede da Louise tilbød sig selv i hans sted.

Men den var væk. Og tilbage var kun varmen fra vesten, vægten af pingvinen i hans hånd og den stille vished om, at magien altid ville være hos ham.

Han så på den mekaniske pingvin. Den så tilbage på ham med blanke, sorte plastikøjne. Diademmet glimtede.

Peanut-småkager til alle

Morgenlyset faldt forkert gennem soveværelsesvinduet. Det ramte Anders lige i øjnene, skarpt og guldgult, alt for tidligt. Han blinkede og mærkede en underlig tomhed mod brystet, før han huskede, at vesten lå foldet sammen under hovedpuden. I sengeskuffen snorkede Fjante sagte – en lyd som en fjern, lille motorsav. Anders trak dynen op under hagen. Noget var anderledes i dag. Ikke forkert. Bare ... nyt.

”Kom så, dvalehoved!” Louises stemme skar gennem døren. ”Mads venter nede i zoo. Han sagde noget om en overraskelse.”

Anders satte sig op så hurtigt, at Fjante forskrækket truttede en lyd, der lød som et knirkende dæk. ”En overraskelse?”

”Ja, og tag vesten med. Du ved, til den sidste ... ting.”

Anders mærkede et sug i maven. Den sidste ting. Han trak vesten frem under puden. Brokaden glimtede svagt i morgengryet, trådene skinnede som flydende honning. Han trak den over hovedet og mærkede den velkendte varme sprede sig – blidt, som en hånd på skulderen. Fjante kravlede op af skuffen, lille og grå og rynket, og stillede sig på bagbenene. Anders lo og puttede hende i sin lomme.

”Så går vi,” hviskede han.

Udenfor duftede luften af nyklippet græs og salt fra havet. Pivøs gader lå stille hen, men fornemmelsen af noget stort hang i luften. Anders og Louise gik side om side ned ad Kirsebærvej, forbi bageren, hvor duften af morgenbrød fik maven til at rumle, og videre mod zoo's smedejernsport. Den stod allerede på klem.

Knirk-knirk. Porten svingede op.

Anders gispede. Zoo summede. Ikke af stilhed og forfald, som den havde gjort i ugevis, men af liv. Ægte liv. Børn i farvestrålende regntøj løb mellem burene. Forældre med klapvogne og termokander slog sig ned på bænke. Duften af popcorn og candyfloss hang tung og sød i den friske forårsluft. Og midt i det hele stod Mads. Hans venlige ansigt lyste op, da han fik øje på dem.

"Anders! Louise! Kom, kom!" Han vinkede ivrigt. "Der er noget, I skal se."

Han førte dem gennem menneskemængden, forbi pingvinbassinet, hvor børn pegede og lo ad en mekanisk pingvin med diadem og lyserød tylskørt, der mekanisk vraltede rundt på en lille scene. *Pip-pip-pip*, sagde den, mens en højtaler spillede "Tillykke med fødselsdagen". Anders kunne ikke lade være med at smile. Taskenplask. For evigt klædt ud som prinsesse.

"Her," sagde Mads og stoppede foran elefantindhegningen.

Fjante – den rigtige, store Fjante – stod midt i indhegningen

og skyllede sig med vand fra snablen. Da hun fik øje på Anders, truttede hun højt og vraltede hen mod hegnet. *Trut-trut-truuut!* Lyden rungede mellem bygningerne. Anders rakte hånden frem og rørte ved den ru, grå hud. Varmen fra vesten sitrede.

”Hun har ventet på dig,” sagde Mads stille. ”De har alle sammen ventet.”

Anders så sig omkring. Løverne strakte sig dovent i solen. Girafferne gumlede på grene. Aberne kastede sig fra gren til gren. Alle dyrene var tilbage. Store. Levende. Virkelige. Han mærkede en klump i halsen.

”Jeg tror, der mangler én ting,” sagde Mads og gav ham et nik. ”Midt på pladsen. Tænk på alle de børn, der er kommet i dag. Tænk på, hvad de fortjener.”

Anders lukkede øjnene. Han tænkte på Pivø Zoo, som den havde været før – et sted, hvor børn lo og spiste is og klappede geder. Han tænkte på alle de gange, han selv havde siddet på bænken foran elefantindhegningen med en pose peanuts i hånden, mens Mads fortalte historier om dyrene. Han tænkte på varme, på tryghed, på småkager.

Varmen fra vesten voksede. Den spredte sig fra brystet og ud i arme og ben, helt ud i fingerspidserne. *Svisj-svisj-svisj*. En gylden hvirvelvind rejste sig midt på den centrale plads. Blade og støv dansede i luften. Børnene standsede op. Forældrene stirrede. Og så – med et blødt *dump* – stod den der.

En kæmpestor big-bag fyldt med lune peanut-småkager. Gyldne, sprøde, duftende af ristede nødder og smør. Ovenpå tronede en lille skål med jordbærsyltetøj. Børnene brød ud i jubel. En lang kø dannede sig øjeblikkeligt, snoende sig mellem bænke.

”Peanut-småkager til alle!” råbte en lille dreng med syltetøj på kinden.

Louise så på Anders med store øjne. ”Du ... du gjorde det bare.”

”Jeg tænkte bare,” sagde Anders og trak på skuldrene. Men han kunne ikke skjule sit smil.

Louise nikkede langsomt. Så trak hun sin tablet op af tasken. ”Okay. Min tur.”

Hun gik målrettet mod indhegningen med robotdyrene. De mekaniske løver, giraffer og pingviner stod stille i solen, deres metalhuder glimtede. Louise tastede hurtigt. *Pip-pip-bip. Klik-klik-klik.* Hendes fingre dansede over skærmen. Anders så hende rynke panden, koncentreret, mens koder blinkede forbi.

”Hvad laver du?” spurgte han.

”Omdirigerer deres primære funktioner,” mumlede hun. ”Taskenplask programmerede dem til at være vagthunde. Men deres motorik er stadig intakt. Hvis jeg bare ...” Hun tastede en sidste kommando. ”Der!”

Robotdyrene sitrede. Løven gabte – ikke et brøl, men en mekanisk, blød lyd. Så foldede den sig ud. Poterne blev til bløde, hoppende puder. Manken blev til en rutsjebane. Giraffen strakte halsen, og halsen blev til en klatrevæg. Pingvinerne lagde sig ned og dannede et boldehav af bløde, sorte og hvide kugler. Indhegningen forvandlede sig for øjnene af dem til byens vildeste legeland.

”Louise,” hviskede Anders. ”Det er ... det er det sejeste, jeg nogensinde har set.”

Hun smilede – et sjældent, bredt smil. ”Teknologi og magi. Vi er et ret godt team, hva?”

Børnene opdagede legelandet og stormede derhen med hvin og latter. Rutsjebanerne fyldtes. Klatrevæggen summede af små hænder og fødder. Boldehavet slugte børn i en sky af farver. Anders og Louise stod side om side og så ud over zoo – den genåbnede, levende zoo. Mads kom hen til dem og lagde en hånd på hver deres skulder.

”I reddede det hele,” sagde han. Hans stemme var ru. ”I reddede os alle sammen.”

Anders så op på ham. ”Du vidste det, ikke? At Mágiknupf havde skabt dig?”

Mads nikkede langsomt. ”Jeg vidste, at jeg var nogens avatar. Jeg vidste bare ikke, hvis avatar. Før nu.” Han smilede skævt. ”Det ændrer ikke på, at jeg holder af dig, Anders. Det har altid været ægte.”

Højt over dem cirklede en blå ara. Dens fjer glimtede i solen, som om de var lavet af safirer. Den dykkede ned, fløj en bue over pladsen, og for et øjeblik syntes Anders, at den blinkede til ham. Så steg den op mod himlen, højere og højere, indtil den forsvandt bag en enkelt, hvid sky.

Skyen drev langsomt hen over Pivø. Og mens Anders så på den, syntes han, at den begyndte at forme sig. Tårne. En borgmur. Et spir, der strakte sig mod solen.

"Ser du det?" spurgte Louise.

"Ja," sagde Anders. "Det er Mágiknupfs slot."

De stod tavse et øjeblik. Så rakte Anders hånden ud og tog to peanut-småkager fra kæmpe-poseden. De var stadig lune. Han gav den ene til Louise.

"Tak," sagde han. "For at tro på mig. Selv da du ikke troede på magien."

Louise bed i småkagen. Krummer dryssede ned på hendes bluse. "Jeg tror stadig mest på teknologi," sagde hun med munden fuld. "Men jeg tror også på dig. Det har jeg altid gjort."

Anders mærkede vestens varme mod brystet – en sidste, gylden glød. Snart skulle den gemmes hos Mads. Snart skulle han klare sig uden den. Men lige nu var det nok. Lige nu var zoo fyldt med liv, hans søster stod ved hans side, og en sky, der lignede et slot, sejlede hen over himlen.

Han bed i sin småkage. Den smagte af peanuts og smør og et strejf af magi. Eller måske var det bare et strejf af noget, der havde været der hele tiden.

Lille Fjante stak snablen op af hans lomme og trompeterede en lille, tilfreds lyd. Pyyyt.

“Hvornår lavede du din lomme-elfant om?” Spurgte Louise nysgerrigt? Anders smilede hemmelighedsfuldt. “Du ved, det er jo hjertet der bestemmer ... og jeg kunne jo ikke sove for jeg savnede dens varme hud og truttende snorkelyde, såååå .... Den allerførste nat, altså. Jeg savnede hendes varme snabel og truttelyde, og så lod jeg hende sove i min skuffe i sengebordet”

Småkagekrummerne lå som guldstøv på fliserne, mens solen steg højere over Pivø Zoo, og latteren fra legelandet blandede sig med elefantens dybe, rolige åndedrag.

En sky der ligner et slot

Æsken stod på køkkenbordet, hvor Anders havde stillet den.

Den var af bølgepap, brun og helt almindelig, med et låg der sad en smule skævt. Louise havde fundet den under vasken, mellem opvasketabs og en rulle affaldsposer. Alligevel kunne Anders ikke tage øjnene fra den. Indeni lå vesten, foldet sammen så pænt som hans fingre kunne klare. Brokadetrådene glimtede svagt i lyset fra køkkenvinduet, som om de vidste, at det var sidste gang, de skulle skinne her i huset.

"Har du tænkt dig at stirre på den hele dagen?" Louise stod i døråbningen med sin tablet under armen. Hendes fingre trommede mod skærmen. "Mads sagde i morgen, ikke i dag."

Anders nikkede uden at vende sig om. "Jeg ved det godt."

Småkagerne fra zoo lå stadig som en varm klump i maven. Hele vejen hjem havde han mærket latteren fra legelandet summe i ørerne, blandet med Fjantes dybe trutten og duften af peanutmåkager. Det havde været den bedste dag i hele hans liv. Måske derfor gjorde det ondt at slippe vesten. Ikke fordi han havde brug for magien – det havde Mågiknupf jo sagt, at han aldrig havde haft. Men fordi vesten mindede ham om, hvad han kunne.

Bank-bank-bank.

Hoveddøren rystede i karmen.

Louise så op fra sin tablet. "Hvem banker sådan?"

Bank-bank-bank. Hårdere denne gang. Knytnæver, ikke knoer.

Anders mærkede noget koldt glide ned gennem brystet. Han kendte den banken. Den havde lydt mod hans rygsæk, mod hans cykelhjelm, mod skabslågen i omklædningsrummet. Tre års banken satte sig fast i kroppen på en måde, som ørerne aldrig glemte.

"Lad være med at åbne," sagde han.

Men Louise var allerede på vej gennem gangen. "Det er vores hus. Selvfølgelig åbner jeg."

Døren gik op, og udenfor stod de. Uffe og Birger. Uffe var forrest, som altid, med den der fede hals og hagen der stak frem som en skovl. Birger stod lige bag ham, bred og tung, med øjne der flakkede mellem Louise og gangen bag hende. De havde begge den samme grådige glans i blikket – den slags glans, der opstod, når nogen havde set noget, de ikke kunne få, og havde brugt hele vejen hjem på at planlægge, hvordan de alligevel skulle tage det.

"Hvor er den?" sagde Uffe.

Louise stillede sig og spærrede for hele døråbningen. "Hvor er hvad?"

"Vesten. Vi så ham. Nede i zoo. Alle de der... ting han gjorde." Uffes stemme var ru og utålmodig. "Den er vores nu."

"I så forkert," sagde Louise og begyndte at lukke døren.

Lars satte foden i klem. Knas lød det, da døren ramte hans sko. "Flyt dig, nørd."

Han skubbede Louise så hårdt, at hun tumlede baglæns ind i gangen og ramte væggen med et *bump*. Hendes tablet klirrede mod gulvet.

"Louise!" Anders løb frem. Han nåede at se hendes forskrækkede ansigt, før Lars greb fat i hans skulder.

"Der er du jo, trylle-Anders."

Ditlev grinede. En våd, prustende lyd. "Trylle-Anders og hans troldmandskjole."

Uffes fingre lukkede sig om vestens kant. Brokadetrådene glødede op, et svagt guld, som om de protesterede mod berøringen. Anders forsøgte at vride sig fri, men Uffe holdt fast. Han rev i vesten, og Anders snublede. Hans fod gled på dørmåtten, og i faldet slog hans tinding mod dørkarmen.

Dunk.

Verden blev hvid.

Ikke hvid som smerte. Hvid som lys. Som solen, når den brænder gennem lukkede øjenlåg. Vesten blussede op i et blændende guldglimt, der fyldte hele gangen, og Anders

mærkede en varme strømme ud fra brystet – ikke varm som ild, men varm som et kram, som Mads' hænder der duftede af gulerødder og sæbe, som Lousies stemme når hun sagde hans navn uden at drille.

Uffe skreg.

En usynlig kraft løftede ham op fra gulvet. Hans fingre slap vesten, som havde den brændt ham, og han hang i luften et øjeblik med vidt opspærrede øjne. Birger nåede at tage et skridt baglæns, men kraften fangede også ham. De tre drenge blev hvirvlet gennem gangen, forbi Louise der stadig sad på gulvet, ud gennem den åbne hoveddør, hen over græsplænen –

Svisj-svisj-svisj.

Flaglinen piskede gennem luften. Den snoede sig om Uffes ankel, så om Ditlevs håndled, stramt om livet som en slange om Birgers mave. Et øjeblik hang de der, dinglende og fortumlede, mens linen fortsatte opad. Så gav den et ryk, og de blev hejst op. Op, op, op, indtil de hang under Dannebrog som tre menneskelige vimpler, med benene sparkende i tom luft og munde der stod åbne i lydløse protester.

Anders kom på benene. Han rørte ved sin tinding – ingen blod, kun en øm bule. Vesten hang stadig på ham, men gløden var falmet til en svag, tilfreds sitren, næsten som en kats spinden.

"Hvad... hvad skete der?" Louise rejste sig og samlede sin

tablet op. Skærmen havde en revne, men den virkede stadig.

"Jeg ved det ikke." Anders gik ud på trappen. "Jeg faldt, og så..."

Haven var allerede ved at fyldes. Fru Mogensen fra nummer ni stod ved hækken med en vandkande i hånden og munden på vid gab. Hr. Thomsen fra nummer elleve havde stoppet sin plæneklipper og skyggede for øjnene med hånden. Og midt på fortovet, med et kamera hævet foran ansigtet, stod en mand i grå trenchcoat.

Klik.

"Perfekt," mumlede manden og sænkede kameraet. "Forsidebillede. 'Bøller hejst til tops – bogstaveligt talt.' Redaktøren kommer til at elske det her."

Louise stillede sig ved siden af Anders. "Er det...?"

"Pivø Folkeblad," sagde Anders. "Han er fotograf."

Klik. Klik.

Bøllerne dinglede hjælpeløst. Uffe forsøgte at råbe noget ned til dem, men vinden rev ordene væk. Birger havde lukket øjnene og lignede en, der håbede, at det hele var en drøm.

Baghaven døren gik op, og Sandra kom farende ud. Hendes vilde hår stod ud i alle retninger, og hun havde stadig småkagekrummer på kinden fra zooen. Hun standsede midt på græsplænen, kiggede op, og så pegede hun.

"Anders!" råbte hun. "Hvorfor hænger de deroppe?"

"De... ville gerne se udsigten," sagde Louise tørt.

Sandra overvejede dette et øjeblik. Så trak hun på skuldrene og begyndte at grine. En høj, klukkende latter, der fik fru Mogensen til at tabe vandkanden og hr. Thomsen til at glemme sin plæneklipper. Naboerne begyndte også at le – først forsigtigt, så højere, indtil hele Solskrænten summede af latter.

Anders stod midt i det hele og mærkede noget vokse i brystet. Det var ikke magi. Det var noget andet. Noget varmere og mere solidt. Stolthed. Han havde forsvaret sig selv. Ikke med næver eller onde ord, men med det, han var. Det, vesten havde hjulpet ham med at finde.

Han tog vesten af.

Bevægelsen var langsom, næsten højtidelig. Brokadetrådene glimtede en sidste gang, før han foldede den sammen – først på midten, så endnu en gang, præcis som man folder et flag. Han lagde den i æsken på køkkenbordet og satte låget på.

"I morgen," sagde han.

Louise nikkede. Hun spurgte ikke, hvad han mente. Hun vidste det.

Fredag morgen gik Anders alene ned til Pivø Zoo.

Solen hang lavt over øen og kastede lange skygger hen ad

grusstierne. Zoo var endnu ikke åbnet for dagen, men dyrene var vågne. Han kunne høre søløvernes gøen fra bassinet og papegøjernes skingre godmorgen-råb fra volieren. Luften duftede af hø og saltvand og noget sødt, der måske var resterne af gårsdagens småkager.

Mads stod ved elefantindhegningen og børstede Fjante bag øret. Den store elefant stod helt stille og nød det, med halvt lukkede øjne og snablen hvilende på Mads' skulder.

"Der er du," sagde Mads og så op. Hans øjne var rolige og vidende på den der nye måde, de havde været, siden Mágiknupf havde fortalt ham sandheden. "Jeg havde håbet, du ville komme."

Anders rakte ham æsken. "Den skal være her. Sammen med dig."

Mads tog æsken og holdt den i hænderne et øjeblik. Så nikkede han. "Jeg kender det helt rigtige sted."

Han førte Anders om bag elefantindhegningen, hvor en smal gang førte ind til et lille rum, der var skjult bag en væg af efeu. Indenfor var der reoler med gamle bøger, et skrivebord med en grøn lampe, og på væggen hang et fotografi af en ung mand, der lignede Mads på en prik – men alligevel ikke helt.

"Mágiknupf," sagde Anders.

"For mange år siden," sagde Mads. "Før han skabte mig." Han åbnede et skab bag skrivebordet og stillede æsken ind på en hylde mellem to tykke bøger med guldsnit. "Her vil den være

tryk. Og hvis du nogensinde får brug for den..."

"Det gør jeg ikke," sagde Anders.

Ordene kom ud, før han nåede at tænke over dem. Men så snart de hang i luften, vidste han, at de var sande. Han havde ikke brug for vesten. Han havde aldrig haft brug for den – ikke på den måde. Det, han havde haft brug for, var at opdage, at modet allerede var der. Indeni. Gemt under lag af frygt og mobning og tre år, hvor han havde troet, at han var forkert.

Mads smilede. Det var et stille smil, men det nåede helt op i øjnene. "Det ved jeg."

De gik sammen ud i solen igen. Fjante stod stadig ved indhegningen og så på dem med sine kloge, brune øjne. Anders lagde hånden på dens snabel og mærkede den varme, ru hud.

"Vi ses i morgen," sagde han til dem begge.

Hjemme på Solskrænten 13 var huset stille. Mor var på arbejde, Louise var til IT-camp i forsamlingshuset, og Sandra var i børnehave. Anders gik op på sit værelse og kravlede op i sengen. Sengeskuffen stod på klem, og derindefra kom en velkendt lyd.

Truuuuuuuuut

Fjante – minielefanten – lå sammenrullet på en lille pude, som

Sandra havde syet af en karklud i børnehaven . Fjantes snabel bevægede sig sagte i søvne, og dens ører sitrede, som om den drømte om noget godt.

Anders lagde sig ned og stirrede op i loftet. Gennem vinduet kunne han se himlen – en høj, blå septemberhimmel med spredte skyer, der drev langsomt mod vest. En af skyerne havde en mærkelig form. Tårne og spir og en buegang, der næsten lignede en port.

Et slot.

Anders satte sig op. Skyen lignede Mágiknupfs slot. Ikke bare lidt – den lignede det præcist. Tårnene, de svungne tage, den store port der havde stået åben.

Han ventede på, at den gamle følelse skulle komme. Frygten. Den der kolde klump i maven, der plejede at dukke op, når han tænkte på alt det farlige derude. Mørket under sengen. Mobbernes stemmer. Taskenplasks latter. Den magiske verden, der var så stor og skræmmende.

Men den kom ikke.

I stedet mærkede han noget andet. En ro. En vished om, at uanset hvad der skete derude bag skyerne, uanset hvilke magiske væsener der fandtes, uanset hvilke bøller der måtte dukke op i fremtiden – så var han ikke længere den dreng, der gemte sig. Han var drengen, der havde reddet en zoo. Drengen, der havde tryllet småkager frem til en hel ø. Drengen, der havde forvandlet en ond troldmand til en

mekanisk pingvin og givet ham et nyt liv som prinsesse til børnefødselsdage.

Han var Anders.

Og det var præcis, det han skulle være.

Skyen drev videre mod vest, og slottets tårne begyndte at opløses i vinden. Men Anders blev siddende ved vinduet, med Fjantes snorken i baggrunden og solens varme mod kinden.

Han var ikke længere bange.

Men hvad nu, tænkte han. Hvad mon der venter bag den næste sky?